

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 maart 2017 met nummer RvVb/A/1617/0652
in de zaak met rolnummer 1314/0573/A/2/0540

Verzoekende partij	mevrouw Ann BEUSEN , met woonplaatskeuze te 3010 Kessel-Lo, Eenmeilaan 48
Verwerende partij	de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO , afdeling Vlaams-Brabant vertegenwoordigd door advocaat Isabelle COOREMAN met woonplaatskeuze op het kantoor te 1070 Brussel, Ninoofsesteenweg 643
Tussenkomenende partij	de VLAAMSE VERVOERSMAATSCHAPPIJ DE LIJN vertegenwoordigd door advocaten Barteld SCHUTYSER, Bart MARTEL en Heleen VANDERMEERSCH met woonplaatskeuze op het kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 99

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 14 april 2014 de vernietiging van twee beslissingen van de verwerende partij van 12 februari 2014.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij stedenbouwkundige vergunningen verleend onder voorwaarden voor (1) het heraanleggen van een bestaande weg en fietspad op percelen gelegen te 3000 Leuven, Eenmeilaan, en (2) het bouwen van een nieuwe stelplaats voor bussen met een dienstgebouw, onderhoudscentrum, was- en tankstation op de percelen gelegen te 3000 Leuven, Eenmeilaan met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie F, nummers 46/3, 55K en 56A/2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 29 juli 2014 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de tweede kamer verleent de tussenkomenende partij met een beschikking van 20 oktober 2014 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient geen wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 juni 2016.

Mevrouw Ann BEUSEN in persoon voert het woord als verzoekende partij. Advocaat Liesbeth PEETERS *loco* advocaat Isabelle COOREMAN voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Bart MARTEL voert het woord voor de tussenkomende partij.

3.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De tussenkomende partij dient op 17 juli 2013 bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de heraanleg van een bestaande weg en fietspad” op percelen gelegen te 3000 Leuven, Eenmeilaan. Deze aanvraag heeft betrekking op de (her)aanleg van de “Brugbergweg” als hoofdontsluiting en “Brugbergpad” als fietspad.

In het aanvraagformulier wordt bij het voorwerp van de aanvraag verder verduidelijkt dat de huidige weg een breedte van 4,00 meter beslaat daar waar het fietspad momenteel een breedte heeft van 2,50 meter (inclusief goot), dat in functie van de ontsluiting van de toekomstige stelplaats de weg zal worden verbreed zodat er 2 volwaardige rijstroken zijn (nuttige breedte 6,10 meter), dat samen met de heraanleg van de weg het bestaande fietspad over een lengte van 500 meter verbreed zal worden naar 3,10 meter (inclusief goot), dat bijkomend voldoende vrije ruimte naast het fietspad wordt voorzien, en dat de werkzaamheden de aanleg van riolering, wegenis, fietspad, groenstroken, geluidswanden en verlichting omvatten.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Leuven’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977 deels in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, deels in een reservatiegebied en erfdienstbaarheidsgebied, deels in een industriegebied en deels in een woongebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 27 september 2013 tot en met 26 oktober 2013, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

De verwerende partij verleent op 12 februari 2014 aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

HET OPENBAAR ONDERZOEK

...

Na onderzoek van de bezwaren en opmerkingen worden volgende standpunten hieromtrent ingenomen:

- *Inzake de bezwaren vanuit de omwonenden (10 identieke bezwaarschriften) dient gesteld:*
 - a) *Voor de stelplaats zelf zal op dezelfde datum ook een stedenbouwkundige vergunning worden afgeleverd; daarbij zijn de adviezen en voorwaarden voor beide stedenbouwkundige vergunningen gecoördineerd en op mekaar afgestemd. Er zijn geen gegevens bekend van een "eventuele bouwvoertreding";*
 - b) *Deze stedenbouwkundige vergunning geeft toegang tot een installatie (busstelplaats) die op hetzelfde ogenblik wordt vergund.*
 - c) *De uitrit naar de Eénmeilaan kan inderdaad bijkomende onveiligheid creëren voor voornamelijk fietsers; er wordt dan ook gevraagd bijkomend overleg te organiseren met de stad Leuven en de bouwheer voor realisatie van zowel de busstelplaats als de ontsluitingsweg om te komen tot een verbeterde en meer veilige aanleg van het fietspad aan de Eénmeilaan en tot het nemen van alle noodzakelijke maatregelen om de verkeersveiligheid van de voetgangers en fietsers op de Eénmeilaan te maximaliseren. Deze voorwaarde wordt hier bindend opgenomen en zal ook in de stedenbouwkundige vergunning voor de stelplaats worden opgenomen.*
 - d) *Het bezwaar van het onverhard zijn van de zone vervalt omdat op het zelfde moment ook een stedenbouwkundige vergunning voor de stelplaats zal worden afgeleverd waarbij de noodzakelijke verhardingen worden voorzien;*
 - e) *De onzekerheid over de stelplaats wordt weggenomen doordat op het zelfde moment ook een stedenbouwkundige vergunning wordt afgeleverd voor die stelplaats;*
 - f) *De vermelde geluidsschermen zullen door het gelijktijdig verlenen van de vergunningen wel gecoördineerd kunnen worden aangelegd.*
 - g) *De mobiliteitssituatie van de nieuwe stelplaats werd grondig onderzocht in de begeleidende mobiliteitsstudie waarbij de nodige maatregelen werden uitgewerkt om de effecten van de stelplaats te beperken.*
 - h) *Het Gewestelijk RUP Leuven-Noord laat inderdaad geen (langdurige) ontsluiting toe naar de Eénmeilaan. Maar het (kleine) deel van de aanvraag voor de nieuwe busstelplaats dat gesitueerd is binnen het GRUP Leuven-Noord zal uitgesloten worden uit de stedenbouwkundige vergunning voor die nieuwe stelplaats.*
 - i) *De ontsluiting richting VUNT-complex valt buiten het bestek van deze stedenbouwkundige vergunning en ook buiten het bestek van de stedenbouwkundige vergunning voor de eigenlijke stelplaats zelf. (Wel is het zo dat een ontsluiting van de nieuwe busstelplaats op de "pendelweg Vuntcomplex" — die niet wordt voorzien in deze stedenbouwkundige vergunning - mogelijk zou zijn in de toekomst en dat deze eventuele ontsluitingsroute het mogelijk zou maken om de Eénmeilaan in de toekomst te ontlasten van alle niet-woongerelateerde verkeer).*
 - j) *Zie i);*
 - k) *Vroegere communicatie stelde dat de Eénmeilaan niet mag gebruikt worden als hoofdontsluiting van de busstelplaats; hiermee zijn voorliggende plannen en de stedenbouwkundige vergunningen voor zowel de ontsluitingsstructuur als de eigenlijke busstelplaats in overeenstemming. De hoofdontsluiting gebeurt immers via het Brugbergpad, vooral voor de bussen. Dit pad wordt met dit doel in voorliggende vergunning uitgerust om het overgrote merendeel van het busverkeer en ook een belangrijk deel van het autoverkeer weg te draineren van de Eénmeilaan.*
- *Het aparte bezwaar vermeldt volgende elementen:*

er werd een advies gevraagd aan de spoorwegbeheerder Infrabel nv. Dit advies neemt grotendeels de bezwaren van deze bezwaarindiener op; deze voorwaarden zullen opgenomen worden onder 2°: verder dient gesteld:

- a. Voorwaarden inzake eigendom worden wettelijk geregeld en deze vergunning wijzigt dit niet;
- b. Het gedeelte van de taluds van het Brugbergpad mogen slechts geherprofileerd worden als hiero geen constructies zijn gesitueerd van de NBMS-groep: dit wordt bindend opgenomen in de voorwaarden;
- c. Voorwaarden inzake nuttige breedte en bestaande gebruiksbelastingen worden in de voorwaarden opgenomen;
- d. De bufferingsvoorwaarden en DWA-aansluiting wordt behandeld in het advies van de provinciale waterdienst;
- e. Bijkomende voorwaarden inzake bijkomende wachtbuizen wordt mee opgenomen in de voorwaarden.

HISTORIEK

Het project betreft de heraanleg van een bestaande weg met fietspad in functie van de aanleg van een toekomstige stelplaats in dit gebied.

Een GRUP "Leuven-Noord" werd opgemaakt voor het gebied te noorden van het hier voorliggende projectgebied maar voorliggende vraag voor de ontsluitingsstructuur situeert zich niet binnen de contouren van het GRUP noch grenst er onmiddellijk aan.

Voor een tweede stedenbouwkundige vergunningsaanvraag voor de realisatie van de eigenlijke stelplaats tussen de Eénmeilaan en de spoorwegbundel wordt op dezelfde datum als voorliggende aanvraag een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd om maximale coördinatie tussen beide dossiers mogelijk te maken.

BESCHRIJVING VAN DE OMGEVING EN DE AANVRAAG

- De bestaande toestand betreft een bestaande weg met fietspad grenzend aan een onverharde zone in een ruimere omgeving doorkruist door infrastructurele installaties zoals de spoorwegbundel en de daarbij horende installaties. De huidige weg heeft een breedte van 4,00 meter; het fietspad is 2,50 m breed (inclusief goot).
- De gewenste ontwikkelingen betreffen het verbreden van deze weg tot een weg met twee volwaardige rijstroken (nuttige breedte 6,10 meter) en een verbreding van het fietspad tot 3,10 meter (inclusief goot). Samen met deze aanleg zal ook een nieuwe RWA-riolering worden aangelegd die daarbij ook dienst doet als bufferbekken voor vertraagde lozing. Deze riolering sluit aan op de reeds voorziene wachtleiding die werd gerealiseerd bij de heraanleg van de Diestsesteenweg. De rijweg wordt aangelegd als een busbaan met greppels en trottoirbanden; ter hoogte van de Blauwputbrug wordt dan de bestaande splitsing heraangelegd zodat aangesloten wordt op de bestaande te behouden wegenis ten behoeve van Infrabel nv.

Naast het fietspad wordt voldoende vrije ruimte voorzien om het fietsen comfortabeler en veiliger te maken dan nu mogelijk is (schrikzone). Het fietspad sluit aan op de Eénmeilaan.

Een bufferstrook wordt voorzien ook naar de enkele woningen die rechtstreeks grenzen aan het toekomstig fietspad. Om het geluid, afkomstig van het gebruik van de Brugbergweg te beperken zullen geluidswanden geplaatst worden tussen de weg en het fietspad; om deze te integreren met het fietspad en toch het ruimtegebruik te maximaliseren wordt geopteerd om het bovenste deel van deze geluidswerende installatie uit te voeren met transparante geluidswanden. De realisatie van deze weg is juist bedoeld om het latere verkeer van de nieuwe busstelplaats af te handelen en zo de Eénmeilaan grotendeels te ontlasten.

...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

...

- *de functionele inpasbaarheid is optimaal vermits het hier de heraanleg betreft van een bestaande weg en fietspad; de nieuwe weg zal aansluiten op de bestaande aantakking aan de Blauwputbrug; het verbrede fietspad verhoogt en verbetert de verkeersveiligheid en de functionele verkeersafwikkeling voor de fietsers.*
- *De mobiliteitsimpact staat enerzijds in functie van de bereikbaarheid van de toekomstige busstelplaats en anderzijds in functie van het fietsverkeer tussen Leuven-centrum, de stationsbuurt en de Eénmeilaan. Een volledig gescheiden fietspad verhoogt de fietsbereikbaarheid voor deze stedelijke omgeving en optimaliseert ze.*
- *De schaal is in overeenstemming met deze omgeving op de rand van een woongebied en een stedelijk-industriële zone met spoorwegbundel en infrastructurele installaties in functie van het spoorwegverkeer.*
- *Het ruimtegebruik is optimaal vermits hier gebruik gemaakt wordt van een bestaande site van een oude ontsluitingsroute grenzend aan de spoorwegbundel en de zone voor openbaar nutsvoorzieningen. Een beperkte buffering wordt voorzien; een geluidswerende wand wordt geplaatst.*
- *visueel-vormelijke elementen zijn beperkt aanwezig in die zin dat de site zal verfraaid worden; de (beperkte) buffering naar de woningen houdt een verbetering in ten opzichte van de bestaande toestand.*
- *cultuurhistorische aspecten zullen via de voorwaarde van de vondstmeldingsplicht gemeld worden aan het Agentschap Onroerend Erfgoed.*
- *het bodemreliëf wordt in beperkte mate gewijzigd door het gedeeltelijk afgraven en terug ophogen van de site waarbij de bestaande talud dieper het terrein indringt. Deze wijziging is essentieel voor de aanleg van de verbrede ontsluitingsweg en het fietspad maar wijzigt de bestaande omgeving niet ingrijpend.*
- *hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen betreffen voornamelijk het verbeteren van de ontsluiting en bereikbaarheid voor de fietsers en de toekomstige ontsluiting van de busstelplaats. De bussen zullen op deze wijze grotendeels de busstelplaats verlaten en bereiken.*

ALGEMENE CONCLUSIE

Voorliggende aanvraag beantwoordt aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening mits naleving van de onder 2° opgenomen voorwaarden. [...]

2° de volgende voorwaarden na te leven:

- *bijkomend overleg dient te worden georganiseerd met de stad Leuven en de bouwheer vóór realisatie van zowel de busstelplaats als de ontsluitingsweg om te komen tot een verbeterde en meer veilige aanleg van het fietspad aan de Eénmeilaan en tot het nemen van alle noodzakelijke maatregelen om de verkeersveiligheid van de voetgangers en fietsers op de Eénmeilaan te maximaliseren.*
- *[...]*
- *Er mogen geen andere werken uitgevoerd worden dan opgenomen in de goedgekeurde plannen; voor ingrijpende wijzigingen dient een nieuwe stedenbouwkundige vergunningsaanvraag te worden ingediend;*
- *[...]*
- *voor de uitvoering van de werken dient afgestemd te worden met de eigenlijke aanleg van de busstelplaats met doel de geluidslast en stofoverlast evenals de maximalisatie inzake verkeersveiligheid voor de bewoners van de Eénmeilaan.*

...”
Dit is de eerste bestreden beslissing.

2.

De tussenkomen partij dient op 7 oktober 2013 bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een nieuwe stelplaats voor bussen met een dienstgebouw, onderhoudscentrum, was- en tankstraat voor VVM De Lijn te Kessel-Lo” op de percelen gelegen te 3000 Leuven, Eenmeilaan met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie F, nummers 46/3, 55K en 56A/2.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Leuven’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977, deels in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, deels in een transportzone, deels in een bufferzone en deels in een woongebied.

Volgens de beschrijvende nota bij de aanvraag ligt het perceel met nummer 55k binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Leuven-Noord’, meer bepaald in een zone voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 november 2013 tot en met 19 december 2013, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven 17 januari 2014 adviseert op 12 december 2013 voorwaardelijk gunstig.

De verwerende partij verleent op 12 februari 2014 een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

HISTORIEK

Voorliggend project werd reeds voorbereid in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de stad Leuven en werd grondig voorbereid in samenwerking met de stedelijke overheid.

BESCHRIJVING VAN DE OMGEVING EN DE AANVRAAG

- **de bestaande toestand:**

De site betreft de voormalige rangeerterreinen van de NMBS. De bestaande site wordt vrijgemaakt: de bestaande loods evenals de bestaande gebouwen op het perceel werden reeds afgebroken door de voormalige eigenaar. Een logistiek centrum (verdeelcentrum voor dranken) was er eveneens gesitueerd.

- **de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen:**

Het onderhavig dossier omvat de aanvraag tot bouwen van een busstelplaats te Leuven-Noord. De werken passen in het kader van het moderniseren van de stelplaatsen van De Lijn en het in orde stellen met VLAREM. In een eerste fase wenst De Lijn het exploitatiegedeelte en het Onderhoudscentrum (OC) te realiseren. Tijdens een tweede fase wordt de bouw van het werkhuis (+ magazijnen) gerealiseerd. Voor de "Brugbergweg" wordt een apart dossier behandeld (8.00/2/GSA.804575). Beide dossiers zullen gelijktijdig worden afgeleverd om de goede afstemming van beide dossiers te garanderen en deelt tegemoet te komen aan de ingediende bezwaren voor zover deze het gebrek aan afstemming van beide projecten betreffen. Terecht werd immers opgemerkt dat het in feite over één dossier gaat. Door de gelijktijdige aflevering van beide dossiers en het afstemmen van de opgenomen voorwaarden wordt aan dit bezwaar tegemoet gekomen. Het voorwerp

van de aanvraag omvat het bouwen van een stelplaats voor bussen met onderhoudscentrum en magazijnen. Er worden een aantal gebouwen voor exploitatie en onderhoud opgericht met bijhorende uitrustingen en er worden een rioleringsstelsel en verharding aangelegd teneinde een voldoende capaciteit te creëren voor het stallen van de bussen. Tenslotte worden groenelementen aangeplant en geluidswanden opgericht om de hinder naar de omwonenden te beperken. De werken bevatten ook de verfraaiing van de inrit en het heraanleggen van het voetpad op grondgebied van de aanvrager. De Eénmeilaan zelf (met inbegrip van de fietspaden) wordt niet betrokken in deze aanvraag.

Het betreft het bouwen van een stelplaats voor bussen met onderhoudscentrum en het bijhorende dienstgebouw, wasstraat, tankplaats, gasolieopslag. Het terrein zelf maakt deel uit van een transportzone/bufferzone/zone voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut. Het overwegend industriële karakter van de site en zijn omgeving, en de nabijheid van het treinstation en het stadscentrum maakt dit terrein goed geschikt voor een busstelplaats. Om de geluidshinder voor de omwonenden te beperken en te voldoen aan de eisen van VLAREM II, zijn akoestische wanden langs de oost- en zuidkant van het terrein voorzien en deze worden zoveel mogelijk in de groenzone rond het terrein geïntegreerd: zie punt 7. milieu-akoestische studie. Om visuele hinder voor de omwonenden (vooral aan de Eénmeilaan) en de fietsers (vooral langs het Brugbergpad) te beperken, wordt een groene bufferzone voorzien. Bovendien zorgt het dienstgebouw in deze zone ook voor een visuele (en akoestische) buffer naar de bussen en activiteiten op de stelplaats. De hele stelplaats (behalve ter plaatse van de akoestische wanden) wordt afgesloten met een 2 m hoge strakke draadafsluiting. De toegang voor bussen en auto's gebeurt langs toegangspoorten bestaande uit schuifpoorten in gelakt staal, telkens vergezeld van slagbomen. Een bijkomende toegang voor voetgangers, fietsers en motorrijders is voorzien in de buurt van het begin van de Brugbergweg met een kleine poort in gelakt staal.

Gezien de lange rechthoekige vorm van het perceel, werd het concept van de stelplaats als volgt uitgewerkt:

- De hoofdtoegang van de bussen bevindt zich aan de aansluiting met de (toekomstige) Brugbergweg, waardoor de afstand naar het treinstation zo kort mogelijk gehouden wordt. Bovendien vinden de bussen zo direct de was- en tankstraat op hun weg.
- De hoofdtoegang van de personenwagens bevindt zich aan de Eenmeilaan, waardoor de circulatie hiervan grotendeels buiten de buscirculatie gehouden wordt. Bovendien passeren de chauffeurs zodoende het dienstgebouw.
- Het rechthoekig perceel wordt achtereenvolgens opgevuld met:
 - o onderhoud (vrij onafhankelijke functie),
 - o uitbreidingszone (ingevuld met examen- en oefenterrein rijkschool: vrij onafhankelijke functie, zoveel mogelijk buiten circulatie),
 - o parkeren (personenwagens <> bussen),
 - o administratie,
 - o wassen en tanken (dichtbij in- en uitrijden).
- Het dienstgebouw wordt aan de Eénmeilaan en de bijhorende toegang geplaatst omwille van de meer publieke functie en de afscherming van de stelplaats.

...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

- De functionele inpasbaarheid is optimaal te noemen vermits hier een bestaande site met een oppervlakte van ongeveer 51.300 m² wordt hergebruikt en ingericht als een busstelplaats voor bussen met onderhoudscentrum. Ook de ontsluitings- en toegangsstructuur wordt hierbij gerealiseerd met een stedenbouwkundige vergunning

die gelijktijdig met deze vergunning zal worden afgeleverd. De mobiliteitsimpact van het project is inderdaad belangrijk. Hierom werd een mobiliteitsstudie opgemaakt. De bestaande site van de busstelplaats aan de Vuurkruisenlaan, slechts enkele honderden meters verwijderd van de hier voorliggende site, wordt verplaatst. Er is slechts een beperkte toename van verkeer te verwachten op basis van de verwachte evolutie van het busverkeer en de nood aan stalling en behandeling van bussen voorzien in een stelplaats. Er worden 128 parkeerplaatsen voor bussen en 281 parkeerplaatsen voor werknemers en bezoekers voorzien. De site situeert zich op loopafstand van het Leuvense station en het hoofdbusstation. Door het aanleggen/verbreden van het Brugbergpad en het verbeteren van het kruispunt niet de Diestsesteenweg zal de hoofdontsluiting van het busverkeer gebeuren via deze vernieuwde weg. Deze werken vormen onderdeel van een aparte stedenbouwkundige vergunning die op dezelfde datum als voorliggende vergunning wordt verleend.

- De schaal van het project is in overeenstemming met deze omgeving die bepaald wordt door de spoorwegbundel aan de westzijde en zuidzijde. Aan de oostzijde daarentegen situeert zich de Eénmeilaan met aansluitende woningen. Hierom wordt ook gevraagd om de onthaalinfrastructuur te bekleden met kleinschalig materiaal en het deel waar nu een groot geel logo is voorzien uit te voeren in een meer bescheiden en meer sobere uitvoering. De bestaande bufferzone blijft uiteraard volledig gehouden en wordt versterkt door de voorwaarden gesteld door ANB (zie 2°).
- Het ruimtegebruik en bouwdichtheid is aangepast aan de site en wenst de huidige beschikbare ruimte op de eerste plaats maximaal te benutten.
- visueel-vormelijke elementen zijn aanwezig en worden geremedieerd door de hier opgelegde voorwaarden inzake kleinschaliger materiaalgebruik voor de gevel van het ontvangstgebouw.
- cultuurhistorische aspecten zullen, indien zij worden ontdekt, gemeld worden aan het Agentschap Onroerend Erfgoed in toepassing van de vondstmeldingsplicht (artikel 8).
- het bodemreliëf wordt in beperkte mate gewijzigd en staat in relatie tot de omgeving.
- hinderaspecten. gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen zijn aanwezig in de vorm van geluidshinder en ook mogelijke veiligheidsproblemen door het kruisen van een bestaand fietspad aan de westzijde van de Eénmeilaan. Hier zal als bijkomende voorwaarde opgenomen worden dat voorafgaand de veiligheidstoestand van het fietspad in het kader van de hier vergunde werken dient te worden onderzocht door de bouwheer in overleg met de stad Leuven. Maatregelen om deze veiligheid te verhogen dienen genomen te worden.

ALGEMENE CONCLUSIE

Voorliggend beantwoordt aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening mits naleving van de hieronder opgenomen voorwaarden.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is

2° de volgende bindende voorwaarden na te leven:

- [...]
- Overleg tussen de bouwheer en de stad Leuven is voorafgaand aan de realisatie van deze vergunning noodzakelijk om de verkeersveiligheid van het fietspad aan de Eénmeilaan te maximaliseren ter hoogte van de aantakking van de stelplaats op de Eénmeilaan rekening houdende met de hier vergunde nieuwe situatie (een beperkte verschuiving van het dienstgebouw weg van de Eénmeilaan kan worden onderzocht). Doel is meer ruimte voor de fietsers te voorzien.
- Het gebruik van kleinschalig gevelmateriaal en het soberder uitvoeren van het gele logo-vlak "De Lijn" wordt gevraagd in overleg met de stad Leuven.

- *De driehoek van voorliggend project dat gesitueerd is binnen de contourlijn van het GRUP Leuven-Noord wordt uitgesloten uit deze stedenbouwkundige vergunning. Een gesloten afsluiting/omheining dient de stelplaats af te sluiten van het gebied GRUP Leuven-Noord.*

...

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.

De bevoegde minister verleent op 30 maart 2015 een met de twee bestreden beslissingen gekoppelde milieuvergunning (AMV/000157044/1001), waartegen geen beroep bij de Raad van State werd ingesteld.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid

Standpunt van de partijen

De verwerende partij betwist de tijdigheid van de ingestelde vordering. Zij stelt dat de verzoekende partij nalaat het attest van aanplakking, vermeld in artikel 4.7.26, §4, 7° VCRO en in artikel 1, §2, derde lid van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009, bij te voegen. Hierdoor kan niet nagegaan worden of het verzoekschrift tot nietigverklaring binnen de termijn van 45 dagen in de zin van artikel 4.8.11, §2 VCRO werd ingediend. Voor zover een dergelijk attest wel zou zijn bijgebracht, verzoekt zij de Raad de tijdigheid te willen nagaan.

Op de openbare zitting van 21 juni 2016 stellen de verwerende partij en de tussenkomende partij zich “te gedragen naar de wijsheid van de Raad” wat betreft het aspect tijdigheid van de vordering.

Beoordeling door de Raad

1.

Het “zich gedragen naar de wijsheid” kan niet begrepen worden als het aanvoeren van een exceptie gesteund op geldende artikel 4.7.26, §4, 7° VCRO.

Het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een vordering, en in het bijzonder wat betreft de tijdigheid van een vordering, betreft evenwel de openbare orde en behoort ambtshalve aan de Raad toe.

2.

De verzoekende partij is een derde-belanghebbende voor wie de beroepstermijn begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de griffier van de Raad met een aangetekende brief van 13 juni 2014 aan de verzoekende partij meedeelde dat “de overtuigingsstukken die de tijdigheid van het verzoekschrift aantonen (artikel 11, derde lid, 5° Procedurebesluit), niet te zijn

toegevoegd aan het verzoekschrift”, waarbij de verzoekende partij werd verzocht “deze overtuigingsstukken aan de Raad over te maken zodat de Raad zijn bevoegdheid om ambtshalve de tijdigheid van het verzoekschrift te onderzoeken, kan uitoefenen”.

De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 19 juni 2014 hieraan gevolg gegeven door de neerlegging van onder meer het document getiteld “attest van aanplakking - startdatum”, waarin onder meer wordt overwogen:

“ ...

De secretaris van de stad Leuven bevestigt, (...), dat de aanvrager hem verklaarde op eer dat onderstaande vergunningsbeslissing werd bekendgemaakt door aanplakking op 28-02-2014 en dat hij/zij erop zal toezien dat deze bekendmaking gedurende een onafgebroken periode van dertig dagen goed zichtbaar en leesbaar zal uitgehangen blijven.

...”

De tussenkomende partij deelt volgende stukken mee: “Foto’s van de aanplakking van het attest van bekendmaking van de stedenbouwkundige vergunning” (stuk A.4 en B.4), “Mededeling aanplakking d.d. 3 maart 2014” (stuk A.5 en B.5), “Attest van aanplakking d.d. 7 april 2014” (stuk A.6 en B.6).

De stukken A.4 en B.4 omvatten gedagtekende foto’s inzake “attest van bekendmaking” van de twee bestreden beslissingen, de stukken A.5 en B.5 omvatten de verklaringen op eer van de tussenkomende partij op grond waarvan de stukken A.6 en B.6 werden opgemaakt. Het stuk A.6 is hetzelfde document dat werd bijgebracht door de verzoekende partij.

3.

Alle voorgelegde ‘attesten’ zijn attesten, opgesteld op basis van de ‘verklaring van eer’ van de aanvrager en houden enkel een bewijs in van de door de aanvrager ingediende verklaring van eer.

Dergelijke verklaring van eer van de aanvrager kan niet worden gelijkgesteld met een attest van de gemeentelijke overheid waarin wordt geattesteerd dat de mededeling van de vergunningsbeslissing is aangeplakt gedurende dertig dagen en waarin melding wordt gemaakt van de eerste dag van aanplakking.

Uit de voorliggende attesteringen (stukken A.6 en B.6) blijkt immers niet of de aanplakking daadwerkelijk ter plaatse werd gecontroleerd, zoals bepaald in artikel 4.7.26, §4, 7° VCRO.

4.

De vordering moet beschouwd worden als zijnde tijdig ingesteld. De foto’s gevoegd bij de stukken van de tussenkomende partij vermelden als datum 28 februari 2014. De materialiteit van de aanplakking op 28 februari 2014 wordt niet betwist en is dan ook bewezen, Voortgaande op deze datum van 28 februari 2014 moet vastgesteld worden dat het indienen van de vordering door de verzoekende partij, bij aangetekende brief van 14 april 2014, tijdig is.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van de vordering

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift bij het “voorwerp van het beroep” uiteen:

“
...

Verzoek tot vernietiging van 2 vergunningen :

- *Vergunning 8.00/2/GSA 804575 “Heraanleg van een bestaande weg en fietspad”*
- *Vergunning 8.00/2/GSA 804665 “Aanvraag tot bouwen van een nieuwe stelplaats voor bussen met dienstgebouw, onderhoudscentrum, was- en tankstation”*

...”

2.

De verwerende partij roept de onontvankelijkheid van de vordering in omdat de vordering strekt tot de vernietiging van twee vergunningsbeslissingen, met name van de vergunning 8.00/2/GSA 804575 “Heraanleg van een bestaande weg en fietspad” en van de vergunning 8.00/2/GSA 804665 “Aanvraag tot bouwen van een nieuwe stelplaats voor bussen met dienstgebouw, onderhoudscentrum, was- en tankstation”. Zij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State op grond waarvan zij in essentie stelt dat een verzoekende partij slechts één vergunning per verzoekschrift kan aanvechten “om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden”.

De verwerende partij verwijst bovendien naar artikel 11 Procedurebesluit dat stelt dat de verzoekende partij bij het inleidend verzoekschrift een afschrift van “de bestreden beslissing” voegt en niet een afschrift van “alle bestreden beslissingen”, en naar artikel 10 van het Procedurebesluit dat in de mogelijkheid voorziet om beroepen samen te voegen, namelijk indien ze onderling zo nauw verbonden zijn dat het wenselijk is om er met eenzelfde arrest uitspraak over te doen. Deze mogelijkheid moet vermijden dat verzoekende partijen verschillende vergunningsbeslissingen zouden aanvechten in één verzoekschrift om de betaling van meerdere rolrechten te ontwijken.

De verwerende partij besluit dat, indien de verzoekende partij beide voormelde vergunningen wenste aan te vechten, zij dit diende te doen met twee afzonderlijke verzoekschriften en tweemaal rolrecht te betalen om later de samenvoeging van beide zaken te vragen. Het verzoekschrift dient volgens de verwerende partij integraal onontvankelijk verklaard te worden.

3.

De tussenkommende partij werpt in haar schriftelijke uiteenzetting de “*niet-ontvankelijkheid van het vernietigingsberoep tegen de tweede bestreden beslissing wegens gebrek aan samenhang*”, op. Zij stelt vast dat de verzoekende partij met één verzoekschrift de vernietiging van twee stedenbouwkundige vergunningen vordert. Zij verwijst eveneens naar artikel 11, tweede lid, 4° Procedurebesluit en naar de rechtspraak van de Raad van State om te besluiten dat, indien meerdere vorderingen die niet samenhangen in één verzoekschrift worden bestreden, in beginsel slechts de vordering ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk is.

Volgens de tussenkommende partij is de samenhang tussen de beide aangevochten vergunningen niet aanwezig, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Zij beklemtoont het feit dat beide stedenbouwkundige vergunningen om praktische redenen op dezelfde datum verleend werden, maar dat zij wel een volstrekt verschillend voorwerp hebben, op verschillende kadastrale percelen betrekking hebben, een onderscheiden stedenbouwkundige aanvraag- en vergunningsprocedure doorliepen en aldus onafhankelijk van elkaar bestaan.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.11, §3 VCRO bepaalt dat beroepen bij de Raad worden ingesteld “bij wijze van verzoekschrift”. De Vlaamse regering bepaalt de vormvereisten waaraan het verzoekschrift moet beantwoorden, en bepaalt welke stukken bij het verzoekschrift moet worden gevoegd.

Artikel 10 en 11 Procedurebesluit bepalen onder meer:

“
...
Titel 2. Rechtspleging
Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen
...
”

Afdeling 6. Samenvoegen van beroepen

Art. 10

Beroepen kunnen samengevoegd worden als ze onderling zo nauw verbonden zijn dat het wenselijk is om er met eenzelfde arrest uitspraak over te doen.

Het staat de kamer waar de beroepen aanhangig zijn, vrij om daarover te beslissen.

Als de beroepen aanhangig zijn bij verschillende kamers, kan de voorzitter bij beschikking de kamer aanwijzen die de samengevoegde beroepen zal behandelen.

Hoofdstuk 2. Aanhangigmaking

Afdeling 1. Het indienen van een verzoekschrift

Art. 11

Een beroep wordt bij de Raad ingesteld door een verzoekschrift dat ondertekend is door de partij of door haar raadsman.

Het verzoekschrift wordt gedagtekend en bevat:

...

4° het voorwerp van het beroep;

De verzoeker voegt bij het verzoekschrift:

1° een afschrift van de bestreden beslissing;

...

Uit de voormelde bepalingen volgt dat in de regel slechts één vergunningsbeslissing per verzoekschrift kan worden bestreden. In het belang van een goede rechtsbedeling dient immers de verzoekende partij bij de Raad voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken.

Een afwijking op deze regel is gerechtvaardigd wanneer verschillende vergunningsbeslissingen die samen bestreden worden, wat hun voorwerp of hun grondslag betreft, zodanig met elkaar verbonden zijn dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen in één zaak een weerslag zullen hebben op de uitkomst van andere.

Meerdere vergunningsbeslissingen kunnen dus slechts ontvankelijk in één verzoekschrift worden bestreden indien daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald wanneer de bestreden vergunningsbeslissingen verknocht zijn.

2.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat door de verzoekende partij in eenzelfde verzoekschrift twee vergunningsbeslissingen van 12 februari 2014 worden bestreden, met name:

1. een stedenbouwkundige vergunning voor “de heraanleg van een bestaande weg en fietspad” op percelen gelegen te 3000 Leuven, Eenmeilaan (eerste bestreden beslissing);
2. een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een nieuwe stelplaats voor bussen met een dienstgebouw, onderhoudscentrum, was- en tankstraat voor VVM De Lijn te Kessel-Lo” op percelen gelegen te 3000 Leuven, Eenmeilaan (tweede bestreden beslissing).

In de eerste bestreden beslissing wordt onder meer overwogen:

“ ...

Het project betreft de heraanleg van een bestaande weg met fietspad in functie van de aanleg van een toekomstige stelplaats in dit gebied.

Een GRUP "Leuven-Noord" werd opgemaakt voor het gebied te noorden van het hier voorliggende projectgebied maar voorliggende vraag voor de ontsluitingsstructuur situeert zich niet binnen de contouren van het GRUP noch grenst er onmiddellijk aan.

Voor een tweede stedenbouwkundige vergunningsaanvraag voor de realisatie van de eigenlijke stelplaats tussen de Eénmeilaan en de spoorwegbundel wordt op dezelfde datum als voorliggende aanvraag een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd om maximale coördinatie tussen beide dossiers mogelijk te maken.

...

In de tweede bestreden beslissing wordt onder meer overwogen:

" ...

Voor de "Brugbergweg" wordt een apart dossier behandeld (8.00/2/GSA.804575). Beide dossier zullen gelijktijdig worden afgeleverd om de goede afstemming van beide dossiers te garanderen en deelt tegemoet te komen aan de ingediende bezwaren voor zover deze het gebrek aan afstemming van beide projecten betreffen. Terecht werd immers opgemerkt dat het in feite over één dossier gaat. Door de gelijktijdige aflevering van beide dossiers en het afstemmen van de opgenomen voorwaarden wordt aan dit bezwaar tegemoet gekomen. Het voorwerp van de aanvraag omvat het bouwen van een stelplaats voor bussen met onderhoudscentrum en magazijnen. Er worden een aantal gebouwen voor exploitatie en onderhoud opgericht met bijhorende uitrustingen en er worden een rioleringssysteem en verharding aangelegd teneinde een voldoende capaciteit te creëren voor het stallen van de bussen. Tenslotte worden groenelementen aangeplant en geluidswanden opgericht om de hinder naar de omwonenden te beperken. De werken bevatten ook de verfraaiing het van de inrit en het heraanleggen van het voetpad op grondgebied van de aanvrager. De Eénmeilaan zelf (met inbegrip van de fietspaden) wordt niet betrokken in deze aanvraag.

..."

Er kan op grond van deze overwegingen in de twee bestreden beslissingen, die bovendien zijn verleend op eenzelfde datum, niet ernstig worden betwist dat deze, zowel wat betreft hun voorwerp als grondslag, zodanig met elkaar verbonden zijn dat de gemaakte vaststellingen of genomen beslissingen in de ene bestreden beslissing een invloed zullen hebben op de andere beslissing.

3.

Uit het voorgaande volgt dat het beroep, ingesteld in één verzoekschrift tegen twee bestreden beslissingen, door de verknochtheid tussen beide vergunningen, bij uitzondering als ontvankelijk kan worden beschouwd.

De excepties worden verworpen.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift als "omschrijving van het belang" uiteen:

" ...

De verzoeker zal de volgende hinder ondervinden , mocht stelplaats , zijn ontsluitingsweg naar de Diestsesteenweg-Vuurkruisenlaan en zijn in- en uitrit aan de Eenmeilaan worden gerealiseerd , zoals in de vergunningen werd opgenomen :

- 5.1 *Lawaaihinder door in- en uitrijdende autobussen en personenwagens van de personeelsleden en bezoekers van DE LIJN , die op het terrein van de stelplaats circuleren en de in- en uitrit van de Eenmeilaan gebruiken . Deze hinder zal zich voordoen vanaf 5.30u. tot 24.00u. (in het weekend zelfs tot 01.30u 's ochtends) . De stelplaats zelf bevindt zich op 30m van de woning van de verzoeker tot vernietiging en de in- en uitrit aan de Eenmeilaan bevindt zich op ongeveer 10m van de woning van de verzoeker . Dus verstoring van dag- en nachtrust waardoor mogelijke schade aan de gezondheid kan veroorzaakt worden en waardoor de levenskwaliteit wordt geschaad .*
- 5.2 *Hinder van fijn stof , gegenereerd door de verbrandingsmotoren van de autobussen (128 + 24) en personenwagens van de personeelsleden (parking voorzien voor 281 personenwagens, waarvoor de enige in- en uitrit deze van de Eenmeilaan is)*
- 5.3 *Hinder van extra CO-vervuiling en CO²-vervuiling vanwege de dieselmotoren van de autobussen (door DE LIJN zelf geraamd op 500 bewegingen per werkdag) en de diesel- of benzine-motoren van personenvoertuigen (geraamd op 600 bewegingen op de werkdagen)*
- 5.4 *Mogelijke hinder bij calamiteiten met de opgeslagen hoeveelheid brandstoffen (160.000 l.) en gevaarlijke stoffen , zoals opgenomen in de lijst die bij het openbaar onderzoek van de milieuvergunning werd gevoegd . Zie document 2 van de inventaris*
...

2.

De verwerende partij stelt met betrekking tot het belang van de verzoekende partij zich te schikken naar het oordeel van de Raad.

3.

De tussenkomende partij betwist het voorgehouden belang van de verzoekende partij.

De tussenkomende partij stelt dat zij reeds heeft uiteengezet dat het beroep van de verzoekende partij naar het voorwerp slechts ontvankelijk is met betrekking tot de eerste bestreden beslissing (stedenbouwkundige vergunning “Brugbergweg”), maar de verzoekende partij geen enkele concrete omschrijving geeft van de aard en de omvang van de hinder of de nadelen die zij rechtstreeks, ingevolge deze stedenbouwkundige vergunning beslissing ondervindt.

Zij stelt dat zij tal van maatregelen heeft genomen om de voornoemde vormen van hinder waar mogelijk te vermijden en alleszins tot een minimum te beperken, dat deze hinder – indien deze zich effectief in hoofde van de verzoekende partij zou voordoen – slechts door het gebruik van de busstelplaats zal worden veroorzaakt, en dat elementen die uitsluitend met de stedenbouwkundige vergunning “Busstelplaats” verband houden het belang van de verzoekende partij bij de vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning “Brugbergweg”, die als enige ontvankelijk wordt bestreden, niet ondersteunen.

De tussenkomende partij voegt hieraan toe dat, zelfs indien aangenomen zou worden dat ook het gebruik van de Brugbergweg onaanvaardbaar hoge hoeveelheden fijn stof, CO⁽²⁾-vervuiling en lawaai zal veroorzaken, moet worden vastgesteld dat deze uitstoot zich niet in de onmiddellijke omgeving van de verzoekende partij zal manifesteren. De verzoekende partij woont immers op de Eenmeilaan en niet langsheen de Brugbergweg.

Tot slot meent de tussenkomende partij dat het beroep van de verzoekende partij tegen de stedenbouwkundige vergunning “Brugbergweg” met een *actio popularis* moet worden gelijkgesteld, minstens dat het belang van de verzoekende partij bij dit beroep onvoldoende persoonlijk is.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde-belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO in principe dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen moet kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing(en). Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zal de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen of het risico of de vrees hiervoor voldoende aannemelijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zal zij moeten aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing(en) en de hinder of nadelen die zij ondervindt of vreest te ondervinden. Het vereiste van een belang bij het beroep mag evenwel niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze worden toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010).

Artikel 11, tweede lid, 5° Procedurebesluit bepaalt dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift een omschrijving dient te geven van haar belang. Ter beoordeling van het bestaan van een belang kan de Raad rekening houden met de gegevens uit het gehele verzoekschrift, met inbegrip van het deel waarin de wettigheidskritiek wordt geformuleerd.

2.

Uit de bespreking onder punt V.B blijkt dat de twee bestreden beslissingen met elkaar verknocht zijn, in tegenstelling tot wat de tussenkomende partij beweert, waardoor het voorliggend beroep tegen beide stedenbouwkundige vergunningen naar voorwerp ontvankelijk is.

Hieruit blijkt het causaal verband tussen beide bestreden vergunningsbeslissingen.

3.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat beide voorliggende aanvragen betrekking hebben op de herinrichting door de tussenkomende partij van eenzelfde site (51.300m²), met name een voormalig rangeerterrein van de NMBS gelegen te Leuven-Noord. De eerste bestreden beslissing voorziet een nieuwe hoofdontsluiting “Brugbergweg” en een fietspad “Brugbergpad”. De tweede bestreden beslissing voorziet onder meer een stelplaats voor bussen met dienstgebouw, onderhoudscentrum, was- en tankstraat en een bijkomende ontsluiting aan de Eenmeilaan.

De woning van de verzoekende partij situeert zich schuin tegenover de gevraagde (bijkomende) ontsluiting langs de Eenmeilaan. Zij vreest, zoals dit blijkt uit de hiervoor vermelde “omschrijving van het belang”, ingevolge de twee bestreden vergunningsbeslissingen onder meer voor mobiliteitsproblemen, lawaai- en stofhinder en CO²-vervuiling.

Er kan niet ernstig worden betwist dat, op grond van de hiervoor vastgestelde nauwe samenhang tussen beide vergunningen enerzijds en de aard en omvang van de vergunde werken anderzijds, de verzoekende partij voldoende aannemelijk maakt persoonlijke hinder en nadelen te kunnen ondervinden ingevolge de twee bestreden beslissingen.

De exceptie van de tussenkomende partij wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunten van de partijen

1.

De verzoekende partij roept de schending in van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en meer in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij roept in dat de bestreden beslissing dit beginsel schendt doordat in het verleden zowel door de stad Leuven als door de tussenkomende partij bevestigd werd dat de uitrit van de stelplaats niet zou aansluiten op de Eénmeilaan.

Zij verwijst naar het schrijven van de stad Leuven van 11 december 2008 waarin gesteld werd: *“In de toekomst zal de uitrit niet op de Eenmeilaan aansluiten”*, en naar het schrijven van de tussenkomende partij van 20 maart 2008 waarin wordt gesteld dat de hoofdontsluiting wordt gemaakt naar de Dietsesteenweg, dit om onder meer *“De Eenmeilaan en de omgeving van het Becker-remyplein te vermijden”*. Zij voegt hieraan toe dat *“volgens de verkeersstudie uit de aanvraag tot vergunning zullen er alleen al tussen 17.00u en 18.00 een 39-tal in- en uitrijdende bussen zijn via deze zogezegde secundaire ontsluiting”*.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar de voorstelling van het project Leuven Noord in 2000 en stelt dat toen de stelplaats voor de bussen was voorzien op een andere plaats: *“De afstand tussen de stelplaats en de Eenmeilaan was ongeveer 100 m, waar deze volgens de vergunning nu aansluit op de Eenmeilaan. Op deze plannen is er ook geen enkele uitrit voorzien naar de Eenmeilaan”*.

De verzoekende partij besluit dat de bestreden vergunningen een stelplaats en een ontsluitingsweg voorzien, die veel dichter tegen de woonhuizen liggen en die daarenboven een extra in- en uitrit krijgt via de Eénmeilaan.

2.

De verwerende partij antwoordt dat opdat een schending van het vertrouwensbeginsel zou voorliggen, vereist is dat de vergunningverlenende overheid een beslissing zou nemen die zou indruist tegen eerdere beslissingen, handelingen of gedragingen, waarmee deze vergunningverlenende overheid rechtmatige verwachtingen zou gecreëerd hebben in hoofde van de rechtsonderhorige. Zij meent dat het vertrouwensbeginsel niet wordt geschonden.

Zij stelt in het verleden nooit beslissingen genomen dan wel handelingen of gedragingen gesteld te hebben, waarmee zij in hoofde van verzoekende partij het rechtmatig vertrouwen gecreëerd zou hebben dat een stelplaats van De Lijn geen aansluiting zou mogen krijgen met de Eénmeilaan. Indien er al sprake zou zijn van enig zogenaamd rechtmatig vertrouwen in hoofde van de verzoekende partij, dan zou dit voortvloeien uit beslissingen, handelingen of gedragingen van de stad Leuven en/of De Lijn en niet van verwerende partij. De verwerende partij meent evenmin gebonden te zijn door de beslissingen, handelingen of gedragingen van de aanvrager met betrekking tot de vergunningsaanvraag, alvorens deze werd ingediend.

De verwerende partij stelt vervolgens zich te hebben beperkt tot de beoordeling van de vergunningsaanvraag van de tussenkomende partij met betrekking tot een nieuwe stelplaats en niet tot de eigenlijke samenstelling van deze aanvraag, maar bij deze beoordeling gebonden te zijn door het voorwerp van deze aanvraag. Zij benadrukt van oordeel te zijn dat de aanvraag van de tussenkomende partij vatbaar was voor vergunning, inclusief de aansluiting van de stelplaats aan de Eénmeilaan. Zij meent dat het feit dat de stad Leuven en/of De Lijn in het verleden (7 jaar

geleden) vermeld zouden hebben dat er geen aansluiting zou gebeuren van de stelplaats aan de Eénmeilaan, niet belet dat zij op grond van gewijzigde omstandigheden deze visie zouden herzien en hiervoor een vergunning zouden aanvragen.

Zij verwijst terzake naar het veranderlijkheidsbeginsel op grond waarvan het een bestuurlijke overheid steeds mogelijk zou zijn om bepaalde beleidsvisies te wijzigen indien gewijzigde omstandigheden en/of inzichten dit noodzakelijk maken.

Zij wijst daarbij op stuk 8 van verzoekende partij (uittreksel toelichting project Leuven Noord) waarin zelf uitdrukkelijk vermeld staat dat het masterplan Leuven-Noord indicatief is op te vatten en het dus kan voorkomen dat bepaalde deelprojecten wijzigen of een andere plaats krijgen ten gevolge van verdere uitvoering- of detailstudies.

De verwerende partij stelt ten overvloede - met verwijzing naar de weerlegging bij het derde middel - dat alsnog de mogelijkheid behouden blijft dat de ontsluiting van de stelplaats via het Vuntcomplex zou verlopen in plaats van via de Eénmeilaan, met name in functie van de ontwikkeling van de percelen binnen de perimeter van het GRUP Leuven Noord.

3.

De tussenkomenende partij stelt dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die een rechtsonderhorige uit het bestuurlijk optreden put, tekort worden gedaan, en dat volgens de Raad het vertrouwensbeginsel enkel geschonden kan zijn *“wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze terugkomt van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan”*.

De tussenkomenende partij onderstreept dat de bestreden vergunningen door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Departement Ruimte Vlaanderen, Afdeling Vlaams-Brabant werden verleend, waardoor de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar brieven of verklaringen van de stad Leuven of De Lijn om tot een schending van het vertrouwensbeginsel te besluiten. Het vertrouwensbeginsel heeft immers slechts betrekking op de rechtmatige verwachtingen die door het gedrag *“van één en dezelfde overheid”* zijn gewekt. In tegenstelling tot de bestreden vergunningsbeslissingen gaan de voormelde brieven of verklaringen echter niet uit van de verwerende partij. Eén van de voorwaarden waaraan voldaan moet zijn opdat een schending van het vertrouwensbeginsel voorhanden zou zijn, is dan ook niet vervuld.

De tussenkomenende partij benadrukt verder dat op de vermelding in haar brief van 20 maart 2008 niet werd teruggekomen, aangezien de hoofdontsluiting van de busstelplaats via de Brugbergweg, met name de *“te verbreden weg naast het Brugbergpad”*, zal verlopen. Het bestaan van een “hoofdontsluiting” houdt immers het bestaan van een secundaire ontsluiting in, te dezen de in- en uitrit van de Eénmeilaan, die slechts beperkt gebruikt zal worden. Het thans vergunde ontwerp wijkt niet af van het vooropgestelde in de brief van 2008 inzake de ontsluiting van de busstelplaats.

De tussenkomenende partij meent dat, los van de vraag of die brief kan volstaan om van een vaste gedragslijn te gewagen en los van het voorgaande dat een schending van het vertrouwensbeginsel door de steller van de bestreden beslissing niet zou kunnen voortvloeien uit de handelingen van De Lijn, is er van enige “afwijking” van die zogezegde gedragslijn geen sprake. De tussenkomenende partij stelt dat zij, wat de ontsluiting van de stelplaats betreft, steeds consequent was, waardoor zij niet kan worden verweten bepaalde verwachtingen niet te hebben gehonoreerd.

Tot slot stelt de tussenkomende partij dat in 2014 bezwaarlijk rechtmatige verwachtingen kunnen worden gepuurd uit verklaringen of brieven die dateren van zes tot veertien jaar geleden. Dit geldt des te meer nu deze verklaringen en brieven verband hielden met een project dat zich destijds in een opstartfase bevond (2000) dan wel nog in volle ontwikkeling was (2008). Zij meent dat de verwerende partij in dit verband terecht verwijst naar het veranderlijkebeginsel. Het gegeven dat de concrete uitwerking van het project in de loop der jaren geëvolueerd is, is immers niet meer dan logisch, waardoor eventuele aanpassingen tijdens de ontwerpfasen geenszins tot een miskenning van (zogezegde) rechtmatige verwachtingen aanleiding kunnen geven. Volgens de tussenkomende partij is er dus geen schending van het vertrouwensbeginsel.

4.

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

Het vertrouwensbeginsel is de materiële component van het rechtszekerheidsbeginsel volgens hetwelk een recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in staat is zijn rechtshandeling op voorhand in te schatten en waarbij deze moet kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel betekent dat de rechtzoekende, voortgaande op eerdere houdingen of door een overheid ingenomen standpunten die in een concreet geval zijn gedaan, op een bepaalde uitkomst mag vertrouwen.

Het vertrouwensbeginsel is het beginsel van behoorlijk bestuur op grond waarvan de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn of beleidsregel van de overheid. Dit beginsel kan enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze terugkomt op een vaste gedragslijn, of op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan.

2.

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat zij haar betoog enkel steunt op het "schrijven van de stad Leuven van 11/12/2008" (stuk 5), het "schrijven van DE LIJN van 20/03/2008" (stuk 6) en een "uittreksel van voorstelling van het project Leuven Noord in 2000" (stuk 8).

Er moet worden vastgesteld dat uit de stukken 5 en 6 geen enkele beslissing of standpunt van de verwerende partij blijkt waaruit enig rechtmatig vertrouwenwekkend gedrag zou blijken en waartegen de bestreden beslissingen ingaan. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij van welke overheid de voormelde voorstelling uitging, noch kan dit worden afgeleid uit het stuk 8 dat slechts een zeer beperkt uittreksel van een Masterplan is.

Deze vaststellingen op zich volstaan om de ingeroepen schending van het vertrouwensbeginsel te verwerpen. Zoals hiervoor vermeld, kan het vertrouwensbeginsel immers enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid, te dezen de verwerende partij, op een niet-verantwoordbare wijze afwijkt van een vaste gedragslijn, toezegging of belofte die zij in een concreet geval heeft gemaakt.

Het gegeven dat volgens de verzoekende partij de voormelde brieven van maart en december 2008 respectievelijk voortvloeien uit "de vraag van omwonende om de uitrit van de stelplaats te sluiten" en "de vraag van omwonende om de voorlopige stelplaats te sluiten", doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

3.
Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunten van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van “de voorschriften (van) VLAREM II aangaande geluidsnormen”.

De verzoekende partij zet concreet het volgende uiteen:

“ ...

A) *Geluidsnormen opgenomen in hoofdstuk 4.5 Beheersing van Geluidshinder van VLAREM II*

B) *De geluidstudie, waarvan sprake in vergunning is opgemaakt, wordt rekening gehouden met een geluidsscherm , zoals in aanvraag voor de toegangsweg is opgenomen , maar in de aanvraag van de stelplaats werd een in- en uitrit voorzien aan de Eenmeilaan , waar geen geluidsscherm wordt voorzien. Ter hoogte van de deze in- en uitrit , tegenover de woning gelegen aan de Eenmeilaan nr. 48, zullen de geluidsnormen dus overschreden worden . In de vergunning is sprake dat de hinder vanwege vertrekkende en toekomende bussen beperkt wordt tot de ochtend en avondperiode . Deze periodes vallen deels binnen de periode van de nachtrust . De autobussen verlaten reeds vanaf 5.30u 's ochtends de stelplaats en komen tot na 24.00u op de stelplaats toe . Het argument dat deze in- en uitrit aan de Eenmeilaan niet als hoofdontsluiting zal dienst doen , doet geen afbreuk aan het overschrijden van de geluidsnormen . Volgens de aanvraag zal deze in- en uitrit aan de Eenmeilaan niet alleen door autobussen worden gebruikt , maar is ook de exclusieve in- en uitrit voor een personeelsparkeergarage , die voorziet in 281 parkeerplaatsen . Een autobus veroorzaakt bij het accelereren een geluidsnivo van 90db , wat ver boven de toegelaten 45db uit stijgt.*

De vergunning 8.00/2/GSA 804665 vermeld op pagina 6 over de geluidstudie “ Deze studie toont aan de hand van omgevingsmetingen aan dat er in de bestaande toestand reeds overschrijdingen van de geluidseisen zijn ten gevolge van trein-wegverkeer” Er wordt gesteld dat de geluidsschermen hiervoor een oplossing bieden , maar deze schermen ontbreken ter hoogte van in- en uitrit aan de Eenmeilaan.

...”

2.

2.1

De verwerende partij antwoordt dat het middel onontvankelijk is.

Zij werpt vooreerst op dat de verzoekende partij niet of niet op voldoende wijze uiteenzet welke regels en/of voorschriften zouden geschonden worden en op welke wijze. De verzoekende partij beperkt zich immers met een algemene verwijzing naar “de voorschriften VLAREM II aangaande geluidsnormen”, maar duidt niet aan welke concrete artikels van deze voorschriften geschonden. Op deze wijze meent de verwerende partij, kan niet worden nagegaan of en hoe deze voorschriften geschonden worden.

De verwerende partij stelt bovendien dat de vermeende schending van de voorschriften uit VLAREM II aangaande geluidsnormen geen betrekking heeft op aspecten van ruimtelijke ordening en stedenbouw maar wel deze van leefmilieu, terwijl het stedenbouwkundig vergunningverlenend bestuur een vergunningsaanvraag niet rechtstreeks kan en mag toetsen aan deze regelgeving.

Volgens de verwerende partij behoort de regelgeving inzake leefmilieu evenmin tot de aandachtspunten die op grond van artikel 4.3.1 VCRO dienen als criterium ter beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

In de mate dat de toetsing aan de regelgeving inzake leefmilieu zou gekoppeld worden aan het in artikel 4.3.1 VCRO opgenomen aandachtspunt “hinderaspecten”, wijst de verwerende partij er op dat de schending van voormeld artikel 4.3.1 VCRO in het tweede middel van de verzoekende partij niet wordt opgeworpen. De verzoekende partij roept immers enkel een rechtstreekse schending in van “de voorschriften VLAREM II aangaande geluidsnormen”. Ook in de mate dat de toetsing aan de regelgeving inzake leefmilieu zou gekoppeld worden aan het doelstellingenartikel 1.1.4 VCRO, merkt de verwerende partij dat de schending van dit artikel niet opgeworpen wordt.

Tot slot stelt de verwerende partij dat, ongeacht de vraag of verwerende partij te dezen de aanvraag moet toetsen aan de regelgeving inzake leefmilieu dan wel of dit de taak is van de milieuvergunningverlenende overheid, de vraag naar de schending van “de voorschriften VLAREM II aangaande geluidsnormen” een zaak is van handhaving en niet van vergunningverlening. Volgens de verwerende partij vloeit immers uit het loutere feit dat voor de in- en uitrit aan de Eenmeilaan geen geluidsscherm zou zijn geplant, niet automatisch een schending van deze voorschriften voort. Dergelijke schending zou afhangen van de exploitatie van de stelplaats en van de vraag of De Lijn zich al dan niet aan de voorschriften inzake geluidsnormen zal houden. Indien dit laatste niet het geval zou zijn, is het aan de handhavende overheid om hiertegen op te treden.

2.2

De verwerende partij meent bovendien dat het middel ongegrond is.

De verwerende partij stelt vooreerst dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de weerlegging door de stad Leuven van de tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaren, en verwijst naar de weerlegging daarbij van de mogelijke geluidshinder.

De verwerende partij stelt vervolgens dat de verzoekende partij niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat deze overwegingen in verband met de naleving van de geluidsnormen en de verwachte geluidshinder kennelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij zou zich daarbij blind staren op het enkele feit dat ter hoogte van de in- en uitrit aan de Eénmeilaan geen geluidsscherm zou voorzien worden. Zij laat echter na om de nodige stukken voor te brengen, waaruit zou blijken dat het louter gebrek aan geluidsscherm ter hoogte van de Eénmeilaan zou leiden tot een schending van de “voorschriften VLAREM II aangaande geluidsnormen”. Dit zou volgens de verwerende partij overigens onmogelijk zijn nu de al dan niet naleving van de geluidsnormen afhankelijk is van de exploitatie van de stelplaats door de tussenkomende partij zodat een eventuele schending hiervan zal moeten worden aangepakt door de handhavende overheid.

3.

3.1

Ook de tussenkomende partij stelt dat het middel onontvankelijk is omdat dit in essentie niet voldoet aan artikel 11, tweede lid, 7°, a Procedurebesluit dat vereist dat het verzoekschrift een omschrijving moet bevatten van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij zou zich slechts beroepen op een schending van de “geluidsnormen opgenomen in hoofdstuk 4.5 Beheersing van Geluidshinder van VLAREM II”, terwijl dit hoofdstuk van Vlarem II bestaat uit meerdere

bepalingen. De verzoekende partij laat echter na te verduidelijken welke van deze bepalingen door de bestreden vergunningsbeslissingen geschonden zouden zijn.

3.2

De tussenkomende partij stelt “ondergeschikt” dat het middel eveneens ongegrond is.

De tussenkomende partij benadrukt vooreerst dat uit de bestreden beslissingen en het daaraan ten grondslag liggende administratief dossier, in het bijzonder de geluidstudie die op haar vraag werd uitgevoerd, blijkt dat de grenswaarden, zoals die door Vlarem II worden gesteld, niet worden overschreden. Zij verduidelijkt dat in het kader van deze studie, enerzijds, de geluidsbelasting in de bestaande toestand werd gemeten en, anderzijds, de geluidsbelasting bij ingebruikname van de stelplaats en de Brugbergweg gesimuleerd werd. Met het oog op laatstgenoemde simulatie werden drie periodes als de zwaarst belastende belastinggevallen weerhouden (tussen 19u en 20u 's avonds, tussen 6u en 7u 's ochtends en piekbelasting gedurende de nacht), waarbij vervolgens de geluidsbelasting in functie van de Vlarem II-normen en de Europese parameter L_{den} geanalyseerd werden door middel van een extrapolatie van meetgegevens afkomstig van bestaande stelplaatsen. De tussenkomende partij somt vervolgens “samengevat” de resultaten van deze studie op. Zij geeft eveneens aan dat deze geluidstudie in beide aanvraagdossiers werd opgenomen en dat uit de beschrijvende nota's en de plannen blijkt dat de plaatsing van geluidsschermen werd voorzien conform de aanwijzingen in deze geluidstudie, zodat op alle meetpunten aan de grenswaarden van Vlarem II is voldaan. De tussenkomende partij citeert vervolgens enkele passages uit de beschrijvende nota en de project-mer screening bij beide aanvragen. Zij geeft aan dat de aanbevelingen in de geluidstudie met betrekking tot de geluidsschermen integraal door haar zijn overgenomen en in de stedenbouwkundige vergunningen geïntegreerd werden: niet alleen de inplanting van deze schermen maar ook hun hoogte, materiaal en structuur werden in functie van de geluidstudie bepaald, waardoor de resultaten van deze studie representatief zijn voor de geluidsemissies bij de toekomstige exploitatie van de busstelplaats en het gebruik van de Brugbergweg. Volgens de tussenkomende partij mist wegens het voorgaande het middel feitelijke grondslag.

De tussenkomende partij benadrukt verder dat de opmerkingen van de verzoekende partij beperkt blijven tot de beweerde geluidsoverlast die er zou zijn ter hoogte van de in- en uitrit van de Eénmeilaan en niet op andere plaatsen, en dat voor de bewering dat de geluidsnormen ter hoogte van de in- en uitrit aan de Eénmeilaan wel degelijk overschreden zouden worden, nu er op die plaats geen geluidsschermen voorzien zijn, er daarvoor noch in de geluidstudie, noch in de vergunningsaanvraag “Busstelplaats” steun kan worden gevonden. De bewering van de verzoekende partij als zouden de geluidsnormen ter hoogte van de in- en uitrit aan de Eénmeilaan overschreden worden, mist dus feitelijke grondslag: de geluidsschermen - die rondom de busstelplaats en langsheen de Eénmeilaan zullen worden ingeplant - volstaan om de conformiteit met de Vlarem-II geluidsnormen te garanderen, en de verzoekende partij zal niet aan een overmatig geluidsniveau worden blootgesteld gezien de metingen vlak naast haar woning - en wel langs de beide kanten - werden uitgevoerd. De tussenkomende partij verduidelijkt ter zake:

“Het is juist dat er ter hoogte van de eigenlijke in- en uitrit aan de Eénmeilaan geen dergelijke schermen zijn voorzien. Dat zou ook volstrekt onmogelijk zijn. De geluidsschermen zijn immers vaste constructies, die in de grond verankerd zitten en niet verplaatst kunnen worden. Zij zouden de toegang tot de in- en uitrit versperren, wat uiteraard vermeden moet worden. Het plaatsen van een vaste constructie is om evidente redenen conceptueel incompatibel met de bestemming van die plaats als een in- en uitrit voor voertuigen.

*Uit de voormelde vaststelling kan evenwel niet worden afgeleid dat de geluidsnormen ter hoogte van die in- en uitrit overschreden zouden worden. Uit de geluidstudie blijkt trouwens het tegendeel, nl. dat er van een overschrijding van de geluidsnormen geen sprake zal zijn. In die studie werd de geluidsbelasting op de gevels van de omliggende huizen a.d.h.v. een akoestisch 3D-model met twaalf evaluatiepunten bepaald. Deze evaluatiepunten bevonden zich onder meer in de onmiddellijke omgeving van de woonplaats van de verzoekende partij (Eénmeilaan 48), meer bepaald op de woonplaats van de beide directe burens van de verzoekende partij, wonende op de Eénmeilaan 50 (evaluatiepunt "P4") en Eénmeilaan 46 (evaluatiepunt "P5"). De geluidstudie vermeldt trouwens uitdrukkelijk dat deze evaluatiepunten ter hoogte van de in- en uitrit aan de Eénmeilaan gelegen zijn (**Stukken** Fout! Verwijzingsbron niet gevonden. en Fout! Verwijzingsbron niet gevonden., blz. 12):*

...

De tabellen op de bladzijden 19 e.v. van de geluidstudie geven duidelijk aan dat de grenswaarden van Vlarem II ook in de evaluatiepunten P4 en P5 niet overschreden zullen worden, mits plaatsing van de geluidsschermen die, zoals gezegd, ook daadwerkelijk in de (plannen bij de) vergunning(saanvraag) geïntegreerd zijn:

..."

De tussenkomende partij stelt ook dat de bijkomende argumenten van de verzoekende partij, met name het geluidsniveau van 90dB veroorzaakt door accelererende bussen, de vertrek- en aankomsttijden - deels binnen de periode van de nachtrust - en de personeelsparkeerplaatsen met 281 parkeerplaatsen, aan het voorgaande geen afbreuk doen. Vooreerst wordt opgemerkt dat alle genoemde factoren (acceleratie van bussen, periodes van piekbelasting, passage van personenwagens) door de geluidstudie in aanmerking werden genomen, en dat met de resultaten van de geluidstudie rekening werd gehouden. Wat de personeelsparkeerplaats betreft, blijkt uit het verzoekschrift niet in welke mate het gebruik daarvan aanleiding tot geluidsoverlast zou geven.

De tussenkomende partij onderstreept verder dat zij tal van maatregelen (andere dan de plaatsing van geluidsschermen) heeft genomen om deze vermeende pijnpunten weg te werken, minstens te milderen. Zij geeft hiervan een opsomming met betrekking tot de "maatregelen ter vermindering van de geluidsemissies veroorzaakt door accelererende bussen", "maatregelen ter vrijwaring van de nachtrust van de omwonenden", en "maatregelen ter vermindering van het aantal personenwagens dat van de in- en uitrit aan de Eénmeilaan gebruik zal maken". Bovengenoemde maatregelen werden in de beschrijvende nota's bij de twee vergunningsaanvragen omschreven. Samen met de plaatsing van geluidsschermen verzekeren zij de naleving van de voorschriften van Vlarem II inzake de geluidsnormen. Een schending van deze voorschriften ligt dan ook niet voor.

Tot slot sluit de tussenkomende partij zich aan bij het standpunt van de verwerende partij dat de vermeende schending van de geluidsnormen een zaak van handhaving is eerder dan van vergunningverlening. Zij verwijst hieromtrent naar de milieuvergunning van 4 september 2014 voor de uitbating van de busstelplaats op grond waarvan krachtens artikel 4, §2.2 van deze vergunning op de naleving van de geluidsnormen op geregelde tijdstippen toezicht zal (moeten) worden uitgeoefend. De handhaving waar de verwerende partij naar verwijst, is dus geenszins theoretisch, maar wel effectief gewaarborgd. De tussenkomende partij voert ter illustratie het rapport van een controlemeting die – in uitvoering van een bijzondere vergunningsvoorwaarde, opgenomen in de milieuvergunning – in 2011 op haar busstelplaats te Destelbergen werd uitgevoerd, waarin tot een volledige conformiteit met de geluidsnormen van Vlarem II werd besloten. Volgens de tussenkomende partij tonen de ervaringen in het dossier Destelbergen aan dat de geluidstudies die zij laat uitvoeren, representatief zijn voor de latere exploitatie, waardoor

ook in voorliggend dossier op de naleving van de geluidsnormen van Vlarem II kan worden vertrouwd.

4.

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 11, tweede lid, 7° Procedurebesluit bepaalt dat een verzoekschrift een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur moet bevatten, alsook een omschrijving van de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker worden geschonden. Een middel dient duidelijk en nauwkeurig geformuleerd te worden zodat de partijen in het geding zich kunnen verweren tegen de grieven ten aanzien van de bestreden beslissing en de Raad in staat gesteld wordt de gegrondheid van die grieven te onderzoeken.

Het betoog van de verzoekende partij, voor zover zij zich onder punt A beperkt tot een verwijzing naar het gehele hoofdstuk 4.5 “Beheersing van Geluidshinder” van deel 4 “Algemene milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen” in Vlarem II, is onontvankelijk. Met de verwerende en tussenkomende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij, bij de omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, niet verduidelijkt welke specifieke geluidsnorm(en) van de Vlarem II zij geschonden acht. Uit de antwoorden van de verwerende partij en de tussenkomende partij blijkt immers dat zij niet hebben begrepen welke geluidsnorm van voormeld hoofdstuk de verzoekende partij geschonden acht. Nochtans bestaat dit hoofdstuk uit zes afdelingen waarin onder meer verschillende specifieke richt- en voorwaarden zijn opgenomen voor de gevraagde inrichting. Het is evenwel in het licht van artikel 11, tweede lid, 7° van het Procedurebesluit de taak van de verzoekende partij om aan te geven welke specifieke geluidsnorm zij geschonden acht.

Het betoog van de verzoekende partij, voor zover zij onder punt B met betrekking tot de vermeende overschrijding van de geluidsnormen stelt dat in de tweede bestreden beslissing ten onrechte “wordt gesteld dat de geluidsschermen hiervoor een oplossing bieden, maar deze schermen ontbreken ter hoogte van in- en uitrit aan de Eénmeilaan”, is door de verwerende partij en de tussenkomende partij wel begrepen in die mate dat zij elk respectievelijk aangeven dat de uiteenzetting van de verzoekende partij “kennelijk onjuist” is dan wel “feitelijke grondslag (mist)”.

Het betoog van de verzoekende partij is in de aangegeven mate ontvankelijk.

2.

In de mate de verwerende partij en de tussenkomende partij het betoog van de verzoekende partij wel begrepen hebben, moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering.

De bouwplannen bij de eerste vergunningsaanvraag vermelden onder meer dat een “toekomstige geluidswand wordt opgenomen in de vergunningsaanvraag van de stelplaats” (stuk A.1h administratief dossier - plan B104 “nieuwe toestand - materialen”). Uit de bouwplannen bij de tweede vergunningsaanvraag blijkt dat geluidsschermen - met weergave van de hoogte per inplantingslocatie - worden voorzien onder meer ter hoogte van de bijkomende ontsluiting aan de Eénmeilaan (stuk B.1k - plan B008B “Infrastructuur - Plan beplanting” en plan B027 “Inplanting en omgeving”).

Tegenover de grief van de verzoekende partij dat “in de aanvraag van de stelplaats (...) een in- en uitrit voorzien (werd) aan de Eénmeilaan, waar geen geluidsscherm wordt voorzien (...), tegenover de woning gelegen aan de Eénmeilaan nr. 48” - in tegenstelling tot de gegevens waarmee rekening zou zijn gehouden in de geluidstudie van de tussenkomende partij - staan de voormelde gegevens van het dossier waarover de Raad kan beschikken.

Geen enkel feitelijk gegeven, dat steun moet vinden in het administratief dossier, ondersteunt de vooropstelling van de verzoekende partij dat “de geluidsnormen” zouden overschreden worden ter hoogte van de ontsluiting aan de Eénmeilaan.

De Raad benadrukt verder dat een eventuele overschrijding van de geluidsnormen die zijn vastgelegd in de milieuvergunning, een zaak van handhaving is, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunten van de partijen

1.

De verzoekende partij roept de schending in van de “stedenbouwkundige voorschriften van het GRUP Leuven Noord, meer bepaald het verbod een verbinding te maken met de Eénmeilaan”.

Zij stelt dat in de bestreden beslissing de inbreuk wordt omzeild door het project te wijzigen, zonder enig detail en *“om de geest van het GRUP te omzeilen, namelijk op het punt om de Eénmeilaan niet extra te belasten met gemotoriseerd verkeer”*.

De verzoekende partij houdt voor dat de uitleg die in de bestreden beslissing wordt gegeven, met name dat deze in-en uitrit geen hoofdontsluiting is, niets af doet *“aan de geest van de wetgever om de Eénmeilaan te vrijwaren van extra verkeer”*.

Zij zet vervolgens ook uiteen:

“... ”

Ook in de vergunning 8.00/2/GSA 804575 wordt op pagina 9 onder punt k) gesteld dat het doel van de ontsluiting naar de Diestsesteenweg is om “het merendeel van het busverkeer en ook een belangrijk deel van het autoverkeer weg te draineren van de Eenmeilaan “ . In de vergunning 8.00/2/GSA 804665 word echter een in- en uitrit toegestaan , die in tegenstelling staat met deze doelstelling . Volgens de verkeersstudie , die bij de aanvraag werd gevoegd , blijken er alleen al tussen 17.00u en 18.00u een 39 busbewegingen naar de Eenmeilaan (Zie document 7 van de inventaris) en is de in- en uitrit aan de Eenmeilaan de enig toegang voor de personeels- en bezoekersparking met 281 parkeerplaatsen . Men kan hier dus niet spreken van een secundaire verbinding . Daarenboven kan er op geen enkele manier een controle worden uitgevoerd op welke bussen de in- en uitrit aan de Eenmeilaan effectief zullen gebruiken.

In het GRUP Leuven Noord en in het project Leuven Noord , wordt een ontsluitingsweg naar het Vuntcomplex voorzien die op meer dan 100m parallel met de Eenmeilaan wordt aangelegd . Deze ontsluitingsweg geeft aansluiting met het terrein voor stelplaats , die voorwerp uitmaakt van de vergunning met ref. 8.00/2/GSA 804665 . De in-en uitrit via de Eenmeilaan is dus volledig overbodig. Zie aanduiding “9” op het plan uit het document nr. 8 uit de inventaris .In de vergunning 8.00/2/GSA 804665 wordt op pagina 9 deze verbindingsweg zelf aangehaald als alternatief voor de verbinding met de Eenmeilaan en geef de aanvrager zelf toe dat de verbinding met de Eenmeilaan deze straat belast met verkeer in functie van de stelplaats: “ nog aan te leggen pendelweg Vuntcomplex . Dit opent de mogelijkheid dat op langere termijn de ontsluiting van de busstelplaats grotendeels via deze nieuwe nog aan te leggen zal gebeuren en daardoor de Eenmeilaan verder kan ontlast worden van verkeer in functie van de stelplaats “

In de vergunning 8.00/2/GSA 804575 staat een gelijkaardige redenering vermeld op pagina 5 “ Wel is het zo dat de ontsluiting van de nieuwe busstelplaats op de “pendelweg Vuntcomplex” ...mogelijk zou zijn in de toekomst en dat deze eventuele ontsluitingsroute het mogelijk zou maken om de Eenmeilaan in de toekomst te ontlasten van alle niet woongerelateerde verkeer “ . Het ontzien van de Eenmeilaan , ook tijdens de invulling van het project Leuven Noord , is ook duidelijk aangehaald in de tekst van de Toelichtingsnota van GRUP Leuven Noord , waarin op pagina 20 gesteld wordt de deze “pendelweg naar het Vuntcomplex “ op korte termijn moet aangelegd worden alvorens de site verder te ontwikkelen : Op korte termijn is het noodzakelijk een lokale ontsluitingsweg te voorzien vanaf het nieuwe op/afrittencomplex naar de geplande P&R parking van NMBS. Deze nieuwe weg zal later ook de toekomstige activiteiten van het spoorwegplateau ontsluiten. Op die manier zou het spoorwegplateau niet langer ontsloten moeten worden langs de Eénmeilaan en zullen de woonzones Kesseldal en Kessel-Lo van zwaar verkeer worden ontlast.” Zie document 10 uit de inventaris .

C.De vermenging van het GRUP Leuven Noord en de stelplaats van DE LIJN .

Het GRUP Leuven Noord is onlosmakelijk verbonden met de invulling van het zuidelijke deel van het project Leuven Noord , waarin de nieuwe stelplaats kadert . In de documenten het project Leuven Noord en van het GRUP Leuven Noord zijn er argumenten en oplossingen voor de inplanting en de ontsluiting van de stelplaats van DE LIJN opgenomen . Het deel waar de stelplaats staat ingetekend op de plannen van Leuven Noord , alsook de plaats die nu vergund werd , stonden op het Gewestplan Leuven van KB 07/04/1977 ingekleurd al “Transportzone” en diende dus geen herbestemming te krijgen . Het argument dat aanvraag voor de stelplaats , op een klein deel van 400m² na , geen deel uitmaakt van het GRUP Leuven Noord, en vervolgens niet valt onder de bepalingen van het GRUP Leuven Noord houdt dus geen steek . Zowel in het project Leuven Noord als in de Toelichtingsnota GRUP Leuven Noord is er sprake van de stelplaats. Zo wordt op pagina 13 van deze Toelichtingsnota “ Tevens wordt in de zone een nieuwe busstelplaats voor de Lijn voorzien met een nieuwe rechtstreeks aansluiting op de Vuurkruisenlaan.” . Zie het document 11 uit de inventaris ...”

2.

2.1

De verwerende partij antwoordt dat het derde middel van verzoekende partij onontvankelijk is.

De verwerende partij stelt dat het middel steunt op de vermeende schending van de stedenbouwkundige voorschriften uit het GRUP Leuven-Noord, maar dat de verzoekende partij niet meedeelt welke stedenbouwkundige voorschriften exact zouden geschonden worden.

De verwerende partij stelt eveneens dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift enkel naar de toelichtende nota bij dit GRUP verwijst en enkel uittreksels uit deze toelichtende nota bijbrengt, terwijl in tegenstelling tot de stedenbouwkundige voorschriften van een ruimtelijk uitvoeringsplan de toelichtingsnota op grond van artikel 2.2.2, §1, laatste lid VCRO geen verordenende kracht heeft. Hierdoor kan volgens de verwerende partij niet worden nagegaan welke stedenbouwkundige voorschriften met verordenende kracht er volgens verzoekende partij geschonden zouden zijn.

2.2

De verwerende partij vervolgt dat het middel minstens ongegrond is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij ten onrechte voorhoudt, maken de percelen waarop de stelplaats zal gebouwd worden volgens de verwerende partij geen voorwerp uit van het GRUP

Leuven-Noord. Slechts een zéér beperkt deel van deze percelen is gesitueerd binnen de perimeter van voormeld GRUP, maar dit werd uitdrukkelijk uitgesloten uit de door verzoekende partij bestreden vergunning inzake de busstelplaats (zie p. 2, vierde alinea bestreden besluit). Het vergunde project is dus niet in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften van het GRUP Leuven-Noord.

Ook de bewering van de verzoekende partij dat de bestreden vergunning in strijd zou zijn met de geest van voormeld GRUP Leuven Noord doordat zou voorzien worden in een ontsluitingsweg vanaf het Vuntcomplex, wordt door de verwerende partij uitdrukkelijk ontkend. Het Vuntcomplex met bijhorende ontsluitingsweg is immers tot op heden nog niet gerealiseerd en de busstelplaats kan dan ook op de voorgehouden wijze nog niet ontsloten kan worden.

De verwerende partij geeft verder aan dat de verzoekende partij maar al te goed beseft dat zowel de ontwikkeling van het Vuntcomplex als de verhuis van de busstelplaats van De Lijn en de heraanleg van de Brugbergweg kaderen in de context van het stadsontwikkelingsproject Leuven Noord. Het spreekt voor zich dat zulke uitgebreide projecten worden opgesplitst in verschillende deelfases, waarbij de ene fase op de andere wordt afgestemd maar waarbij tevens maatregelen moeten genomen worden om de ene fase reeds uitvoerbaar te maken in afwachting van de afwerking van de volgende fase. Zij verwijst ter zake naar de weerlegging van de tijdens het openbaar onderzoek geuite bezwaren in de bestreden beslissingen, waaruit zou blijken dat rekening is gehouden met de inhoud van het GRUP Leuven Noord en op de toekomstige uitvoering hiervan, met name de ontwikkeling van het Vuntcomplex en bijhorende ontsluitingsweg.

De verwerende partij stelt vervolgens dat op grond van artikel 4.3.1. VCRO de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van een vergunningsaanvraag rekening kan houden met toekomstig gewenste beleidsmatige ontwikkelingen. Zij verduidelijkt dat het een toekomstig gewenste beleidsmatige ontwikkeling van de stad Leuven is om het gebied Leuven Noord te ontsluiten vanaf het Vuntcomplex en langs de busstelplaats. Zolang echter geen aanvang genomen werd met de uitvoering van deze gewenste beleidsmatige ontwikkeling door de ontwikkeling van het Vuntcomplex en bijhorende ontsluitingsweg, kan de busstelplaats vanzelfsprekend ook niet ontsloten worden via deze ontsluitingsweg. Net om deze reden wordt in het bestreden besluit aangegeven dat deze mogelijkheid wordt opengehouden naar de toekomst toe, met name naarmate de ontwikkeling van Leuven Noord vordert.

De verwerende partij besluit dat uit het voorgaande volgt dat er geen sprake is van de schending van enig voorschrift van het GRUP Leuven-Noord, noch naar de tekst noch naar de geest ervan.

3.

De tussenkomende partij stelt dat in de eerste plaats opnieuw moet worden vastgesteld dat de opmerkingen van de verzoekende partij feitelijke grondslag missen en de bestreden beslissingen en het daaraan ten grondslag liggende administratief dossier worden tegengesproken.

Ook de tussenkomende partij merkt op dat de vergunningsaanvraag, zij het slechts voor een zeer beperkte oppervlakte (driehoekig gebied van circa 400m²) betrekking had op een gebied dat binnen de afbakeningslijn van het GRUP Leuven-Noord gelegen is. Ook zij wijst op de in de bestreden beslissing opgelegde bijkomende voorwaarde dat de kwetsieuze driehoek uit de stedenbouwkundige vergunning wordt uitgesloten. Volgens de tussenkomende partij zijn de voorschriften van het GRUP Leuven-Noord dan ook niet van toepassing op de stedenbouwkundige vergunning "Busstelplaats". Die vaststelling volstaat volgens haar om alle opmerkingen van de verzoekende partij in dit middel te verwerpen.

De tussenkomende partij acht de grieven van de verzoekende partij ook ongegrond.

Zij benadrukt dat de toelichtingsnota van het GRUP Leuven-Noord, anders dan het grafisch plan, van een ruimtelijk uitvoeringsplan krachtens artikel 2.2.2, §1, laatste lid VCRO geen verordenende kracht heeft. Zij verduidelijkt dat de uitleg die de verzoekende partij geeft aan de toelichtingsnota niet strookt met de draagwijdte en de doelstellingen van het GRUP Leuven-Noord. Zoals alle ruimtelijke uitvoeringsplannen beoogt dit GRUP immers een kader te bieden voor de realisatie van gewenste ruimtelijke ontwikkelingen. Volgens de tussenkomende partij houdt het gegeven het GRUP Leuven-Noord de bouw van “een” busstelplaats op het zuidelijk deel van het spoorwegplateau toelaat, geen verplichting in om een dergelijke stelplaats ook effectief op die plaats te realiseren. Niets verhindert haar om deze of een andere busstelplaats buiten de afbakening van het GRUP Leuven-Noord te ontwikkelen, mits die ontwikkeling aldaar vergund wordt, in overeenstemming met de geldende voorschriften inzake bestemming, inrichting en/of beheer. De verzoekende partij zou dus niet dienstig naar het voormelde onderdeel uit de toelichtingsnota bij het GRUP Leuven-Noord kunnen verwijzen om alsnog tot de toepasselijkheid van de voorschriften van dit GRUP te besluiten. De beperkte oppervlakte van circa 400m² die wél binnen de grenzen van het GRUP Leuven-Noord gelegen is, werd immers van de vergunning “Busstelplaats” uitgesloten.

De tussenkomende partij besluit dat het middel faalt naar recht omdat dat de voorschriften van het GRUP Leuven-Noord niet van toepassing zijn, noch kan er sprake zijn van enige “vermenging van het GRUP Leuven Noord en de stelplaats DE LIJN”.

De tussenkomende partij benadrukt verder dat wat door de verzoekende partij als “de geest” van het GRUP Leuven-Noord wordt aangemerkt – met name het ontlasten van de Eénmeilaan van bijkomend verkeer – door beide vergunningen als een essentieel aandachtspunt in aanmerking werd genomen, ook al is dat, in het gebied waarop de stedenbouwkundige vergunningen betrekking hebben, geenszins een verplichting, ook niet op grond van enig (stedenbouwkundig) voorschrift van het GRUP Leuven Noord, dat ter plaatse immers niet toepasselijk is. Zo was de keuze om de Brugbergweg als hoofdontsluiting van de busstelplaats te bestemmen, een bewuste keuze: op die manier wordt beoogd het overgrote deel van het busverkeer van de Eénmeilaan weg te draineren. Het gebruik van de in- en uitrit aan de Eénmeilaan zal bijgevolg beperkt zijn.

De tussenkomende partij benadrukt ook dat het vergunde ontwerp daarnaast rekening houdt met een mogelijke toekomstige aansluiting op de aan te leggen “pendelweg Vuntcomplex”, aan de afrit Wilsele van de autoweg E314. Zoals in de beide vergunningen wordt aangegeven – en ook in het verzoekschrift van de verzoekende partij wordt opgemerkt – zou de ontsluiting van de busstelplaats, in een latere fase, via deze nog aan te leggen pendelweg georganiseerd kunnen worden. Het verkeer in functie van de stelplaats zou bijgevolg niet langer, of minstens in mindere mate, via de Eénmeilaan dienen te verlopen.

De tussenkomende partij stelt verder dat de verwerende partij terecht aanstipt dat de werken aan het Vuntcomplex (bouw van een tunnel onder de E314 en vervanging van het op- en afrittencomplex van de E314 door een rotonde) vooralsnog niet aangevat werden, maar dat zowel de busstelplaats als de Brugbergweg in gebruik zullen worden genomen nog vóór er met de aanleg van de pendelweg Vuntcomplex kan worden gestart. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, is de in- en uitrit aan de Eénmeilaan dus niet overbodig, maar is een (secundaire) ontsluiting via de Eénmeilaan noodzakelijk zolang de realisatie van de pendelweg uitblijft.

De tussenkomende partij besluit dat de vergunningen in overeenstemming zijn met wat door de verzoekende partij als de “geest” van het GRUP Leuven-Noord wordt aangeduid, waardoor - nog

onafgezien van de niet-toepasselijkheid van dit GRUP op het voorliggende project - de rechtmatigheid van de bestreden vergunningen niet in het gedrang komt.

4.

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

Hoewel de verzoekende partij volgens de aanhef van het middel stelt de schending in te roepen van de “stedenbouwkundige voorschriften” van het GRUP Leuven-Noord, blijkt uit haar verder betoog dat het vermeende verbod op een verbinding met de Eenmeilaan in essentie steunt op een schending van de “toelichtingsnota” bij het voormeld GRUP.

Luidens artikel 2.2.2, §1, eerste lid, 2° VCRO bevat een ruimtelijk uitvoeringsplan “*de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer*”. Ingevolge artikel 2.2.2, §1, vierde lid VCRO hebben deze voorschriften verordenende kracht.

Naast de vaststelling dat in de tweede bestreden beslissing - die verknocht is met de eerste bestreden beslissing - als voorwaarde wordt opgelegd dat “*de driehoek van voorliggend project dat gesitueerd is binnen de contourlijn van het GRUP Leuven-Noord wordt uitgesloten uit deze stedenbouwkundige vergunning. Een gesloten afsluiting/omheining dient de stelplaats af te sluiten van het gebied GRUP Leuven-Noord*”, kan een verzoekende partij voor het aantonen van een eventuele onregelmatigheid in de bestreden beslissingen er niet mee volstaan een betoog te ontwikkelen, zoals te dezen het geval, waarin enkel overwegingen uit de toelichtingsnota worden betrokken. Artikel 2.2.2, §1 VCRO kent immers enkel verordenende kracht toe aan de “stedenbouwkundige voorschriften” van het GRUP. De toelichtingsnota valt niet onder deze verordenende voorschriften.

De discussie of er sprake is van een “vermenging” tussen het GRUP en de gevraagde stelplaats, is gezien de voorgaande vaststellingen van geen enkel belang.

2.

Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Standpunten van de partijen

1.

De verzoekende partij roept de schending in van “*de beginselen van onpartijdigheid door 1 van de adviserende organen, met name de Stad Leuven*”.

De verzoekende partij stelt dat de stad Leuven medeontwikkelaar is van de stelplaats van De Lijn en de toegangsweg en zich daar ook altijd heeft naar gedragen. Zij verwijst naar een “inloophmoment” op 25 oktober 2013 waar het project werd voorgesteld en waar een aantal schepenen het woord hebben genomen samen met de verantwoordelijken van De Lijn.

De verzoekende partij meent dat de stad Leuven in dit dossier zowel partij als rechter is en dat dit blijkt uit het in de beslissingen opgenomen advies van het college van burgemeester en schepenen. Zij stelt dat de aanvragen niet door een onafhankelijke instantie werden beoordeeld.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het onpartijdigheidsbeginsel als ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur geen toepassing vindt indien de handeling die zagezegd in strijd met het onpartijdigheidsbeginsel gesteld zou zijn, voortvloeit uit de toepassing van een wettelijke bevoegdheid van de bestuurlijke overheid die deze handeling zou gesteld hebben.

De verwerende partij benadrukt dat artikel 4.7.26, §3, 2° VCRO vereist dat het vergunningverlenend bestuursorgaan of zijn gemachtigde het voorafgaand advies dient in te winnen van de door de Vlaamse regering aangewezen instanties én van het college van burgemeester en schepenen. De verwerende partij stelt zich aan deze decretale verplichting gehouden te hebben.

De verwerende partij wijst er bovendien op dat het gunstig advies van het schepencollege slechts één advies in een hele reeks van andere – eveneens gunstige – adviezen, en geen bindend karakter heeft. De verzoekende partij toont niet aan noch maakt zij aannemelijk dat zij zich zou hebben laten misleiden.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissingen niet zijn aangetast door een vermeende schending van het onpartijdigheidsbeginsel.

3.

De tussenkomende partij stelt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de stedenbouwkundige vergunningen voor de “Busstelplaats” en “Brugbergweg” niet door de stad Leuven, maar door de tussenkomende partij zijn aangevraagd. Vervolgens werden de stedenbouwkundige vergunningen niet door de stad Leuven, maar door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Vlaams-Brabant verleend.

De tussenkomende partij stelt dat de stad Leuven, anders dan de verzoekende partij het wil doen voorkomen, noch de vergunningaanvrager, noch de vergunningverlenende overheid is, waardoor niet valt in te zien in welke mate enige partijdigheid in hoofde van de stad Leuven relevant zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissingen. Die vaststelling volstaat volgens de tussenkomende partij om het middel als ongegrond af te wijzen.

De tussenkomende partij ontkent verder niet dat de stad Leuven in de beschrijvende nota bij de vergunningsaanvraag Brugbergweg als mede-“initiatiefnemer” werd omschreven. Het project, dat van belang is voor de stedelijke mobiliteit, wordt immers uitgevoerd in nauwe samenwerking met de stad Leuven. Bepaalde onderdelen van de projectsite behoren bovendien tot het openbaar domein, of grenzen eraan (Brugbergpad, fiets- en voetpaden rondom de stelplaats). Ook om die reden is een intensieve betrokkenheid van de stad Leuven vereist.

De tussenkomende partij geeft verder aan dat het feit dat de stad Leuven een belangrijke partner is bij de uitwerking van het project, niet betekent dat de stad Leuven ook vergunningsaanvrager zou zijn of daarmee gelijkgesteld zou kunnen worden. Enkel De Lijn is de vergunningaanvrager.

Artikel 4.7.26, §4, 2°, c) VCRO dat – ter vrijwaring van het onpartijdigheidsbeginsel dat in dergelijke gevallen in het gedrang zou kunnen komen – bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen in beginsel geen advies mag uitbrengen in de “bijzondere procedure”, wanneer de vergunningsaanvraag uitgaat van ditzelfde college, is dan ook niet van toepassing. Op grond van het hier wél toepasselijke artikel 4.7.26, §4, 2°, b), 2) VCRO, is er daarentegen uitdrukkelijk voorzien in een adviesverplichting voor het college van burgemeester en schepenen. Met de verwerende partij kan derhalve naar de rechtspraak van de Raad van State worden verwezen, waaruit blijkt dat er van enige partijdigheid geen sprake is wanneer de wet uitdrukkelijk in het advies van een “belanghebbende” instantie voorziet.

Zelfs indien artikel 4.7.26, §4, 2°, c) VCRO van toepassing zou zijn – *quod non* –, blijkt volgens de tussenkomenende partij uit meerdere arresten dat slechts in welbepaalde omstandigheden tot een schending van deze bepaling – en van het onpartijdigheidsbeginsel dat eraan ten grondslag ligt – kan worden besloten. Daartoe moet in het bijzonder worden aangetoond (1) dat het advies van het college van burgemeester en schepenen bepalend is geweest bij het nemen van de vergunningsbeslissing, en (2) dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar zelf niet is overgegaan tot een eigen beoordeling van de vergunningsaanvraag (bv. doordat hij/zij louter naar het advies van het college van burgemeester en schepenen heeft verwezen en er zich zonder meer bij heeft aangesloten). Zolang dit dubbel bewijs niet wordt geleverd, heeft volgens de tussenkomenende partij het loutere feit dat het college van burgemeester en schepenen, ondanks het bepaalde in 4.7.26, §4, 2°, c) VCRO, een advies heeft uitgebracht en dat daarvan in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt, niet tot gevolg dat deze beslissing door een onwettigheid zou zijn aangetast.

De tussenkomenende partij stelt tot slot dat elk van de bestreden vergunningen onder de rubriek “externe adviezen” het voorwaardelijk gunstig advies van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven vermeldt. Deze adviezen worden daarbij op een neutrale wijze omschreven, zonder dat zij door de verwerende partij worden bijgetreden of verworpen. In de verdere en eigen motivering van de vergunningsbeslissingen door de vergunningverlenende overheid, werd tot een eigen beoordeling van de aanvragen overgegaan. Volgens de tussenkomenende partij blijkt uit geen enkel element dat de adviezen van de stad Leuven op dit onderzoek een oneigenlijke invloed hebben gehad, en dat er door de verzoekende partij geen concrete gegevens werden aangevoerd die op een dergelijke invloed wijzen.

De tussenkomenende partij besluit dat er geen sprake is van een schending van het onpartijdigheidsbeginsel, hetgeen eveneens geldt voor artikel 4.7.26, §4, 2°, c) VCRO - dat een veruiterlijking vormt van het onpartijdigheidsbeginsel - waarvan de schending niet uitdrukkelijk wordt ingeroepen.

4.

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

De VCRO bevat een regeling voor de bijzondere administratieve vergunningsprocedure (Titel IV “Vergunningenbeleid, hoofdstuk VII “Administratieve procedure”, afdeling 3 “Bijzondere procedure”), waaronder artikel 4.7.26, §4, 2°, b), 2° VCRO dat onder meer bepaalt:

“ ...

§ 4. Ten aanzien van ontvankelijke vergunningsaanvragen wordt verder gehandeld overeenkomstig de hiernavolgende regelen :

...

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde wint het voorafgaand advies in van de door de Vlaamse Regering aangewezen instanties en van het college van burgemeester en schepenen, rekening houdend met volgende regelingen :

...

b) indien de vergunningsaanvraag onderworpen is aan een openbaar onderzoek :

...

2) bezorgt het college van burgemeester en schepenen het proces-verbaal van het openbaar onderzoek, de gebundelde bezwaren en opmerkingen en zijn eigen advies aan het vergunningverlenende bestuursorgaan binnen een ordetermin van dertig dagen, die ingaat de dag na deze waarop het openbaar onderzoek werd afgesloten;

c) zo de vergunningsaanvraag van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, brengt het college geen advies uit;

...

Uit deze decreetsbepaling volgt dat het vergunningverlenende bestuursorgaan in de bijzondere vergunningsprocedure, wanneer de aanvraag onderworpen is aan een openbaar onderzoek, advies moet inwinnen bij het college van burgemeester en schepenen, tenzij de vergunningsaanvraag uitgaat van laatstgenoemde instantie. Dit is een substantiële pleegvorm.

2.

De verzoekende partij betwist in haar betoog niet dat de verwerende partij als vergunningverlenend bestuursorgaan advies heeft ingewonnen bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven, noch dat “De Lijn” (tussenkomen partij) de werkelijke aanvrager van de bestreden vergunningen is.

Er moet worden vastgesteld dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven, in artikel 4.7.26, §4, 2°, b) VCRO aangeduid als adviesverlenende instantie in de bijzondere procedure, enkel de normatieve consultatieplicht in de zin van voormeld artikel heeft uitgeoefend met een niet-bindend (voorwaardelijk gunstig) advies. Het onpartijdigheidsbeginsel kan als beginsel van behoorlijk bestuur niet tegen een uitdrukkelijke rechtsregel, met name hier de substantiële pleegvorm om het college van burgemeester en schepenen te consulteren over de aanvragen, worden aangevoerd.

Het niet-betwiste gegeven dat de stad Leuven beschouwd kan worden als “medeontwikkelaar” van het project van de tussenkomen partij, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk.

3.

Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Standpunten van de partijen

1.

De verzoekende partij roept “Procedurefouten” in.

De verzoekende partij zet uiteen:

“...

A) In de vergunning 8.00/2/GSA 804575 “Heraanleg van een bestaande weg en fietspad”, staat als indieningsdatum van de aanvraag 18-07-2013, en op de bekendmaking van de aanvraag staat 30-08-2013 vermeld . Zie documenten 1 en 13 van de inventaris.

B) Tevens werd op 28-02-2013 de bekendmaking van de afgifte van beide vergunning opgehangen op 2 plaatsen aan de Eenmeilaan , maar daar stond als instantie voor het aantekenen van bezwaar de Deputatie Provincie Vlaams Brabant vermeld . Enige tijd later werden de aanplakking vervangen door een andere bekendmaking , waarin nu de Raad van Vergunningsbetwistingen stond vermeld als beroepsinstantie . Op de nieuwe aanplakking stond geen datum van uithanging vermeld . Zie documenten 15 van de inventaris .

C) Door de 1ste procedurefout is het niet duidelijk of de vergunning wel werd verleend voor de aanvraag die ter inzage lag bij de Stad Leuven . Er is een vermoeden van

onderhandelingen , na een eerste indiening op 18-07-2013 , tussen De Stad Leuven en DE LIJN , waardoor het dossier werd aangepast zonder nieuwe indiening .

De 2de procedurefout heeft als gevolg gehad, dat de verzoeker tot vernietiging , een (veel beperkter en minder juridisch geargumenteerde) dossier opmaakte voor het aantekenen van beroep bij de Deputatie prov. Vlaams Brabant , en pas in latere instantie (bij de 2de uithanging) de verzoeker een veel uitgebreider dossier dient op te maken en een veel te kort tijdsbestek . De verzoeker had hierdoor ook geen tijd om beroep te doen op een raadsman met kennis van zaken in zulke dossiers.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij met het eerste middelonderdeel, dat betrekking heeft op de vergunning inzake heraanleg bestaande weg en fietspad, spijkers op laag water zoekt. Zij wijst er op dat in deze bestreden beslissing 18 juli 2013 wordt vermeld als datum van indiening van het aanvraagdossier en op de aanplakking van de bekendmaking van de bestreden vergunningsbeslissing 30 augustus 2013 vermeld staat. De verwerende partij meent dat van enig kwaad opzet is – in tegenstelling tot wat verzoekende partij ten onrechte lijkt te suggereren – geen sprake is. Zij stelt dat de aanvraag door de tussenkomende partij werd ingediend op 18 juli 2013, dat per aangetekend schrijven van 28 augustus 2013 De Lijn op de hoogte werd gebracht van het feit dat haar aanvraag ontvankelijk en volledig bevonden werd, en dat de aanvraag van de tussenkomende partij door verwerende partij slechts op 30 augustus 2013 als ontvankelijk en volledig aanvraag werd geregistreerd. De verwerende partij benadrukt dat het een en ander volledig in lijn met artikel 4.7.26, §§3 en 4 VCRO, volgens dewelke slechts wordt overgegaan tot inhoudelijk beoordeling van vergunningsaanvragen die ontvankelijk en volledig bevonden werden, is gebeurd.

De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij de vermeende schending van door haar niet nader gespecificeerde procedureregels, omdat de aanvragen van de tussenkomende partij slechts aan een inhoudelijk onderzoek en beoordeling onderworpen werd, nadat het ontvankelijk en volledig bevonden werd.

De verwerende partij benadrukt verder dat de aanvraag werd onderworpen aan een openbaar onderzoek van 27 september 2013 tot 26 oktober 2013, en dus ná 30 augustus 2013, zijnde de datum die als indieningsdatum vermeld wordt op de aanplakking van de vergunningsbeslissing. Volgens verwerende partij weet de verzoekende partij dit maar al te goed, nu zij zelf ook een bezwaarschrift heeft ingediend naar aanleiding van het openbaar onderzoek. De externe adviezen die door verwerende partij gevraagd werden met betrekking tot de aanvraag van de tussenkomende partij, werden slechts aangevraagd op 28 augustus 2013 en verleend ná deze datum.

De verwerende partij stelt dat het dus onjuist is dat het dossier, dat aan het openbaar onderzoek onderworpen werd en waarover externe adviezen verleend werden, nadien nog gewijzigd zou zijn.

Indien het al zo zou zijn dat het dossier na indiening nog aangevuld zou geweest zijn (*quod non*), gebeurde dit volgens de verwerende partij in ieder geval vóór opening van het openbaar onderzoek en vóór de adviesaanvragen. Zowel de rechtsonderhorigen als de adviesinstanties beschikten dus over volledige en correcte informatie in verband met de aanvraag van de tussenkomende partij, waarop zij hun opmerkingen en adviezen hebben kunnen formuleren. De grief van verzoekende partij met betrekking tot de vermeende – kwaadwillige – wijziging van het aanvraagdossier is dan ook niet alleen ongegrond, maar ook zonder belang nu haar recht op inspraak hierdoor niet geschonden is.

De verwerende partij stelt dat het tweede middelonderdeel beide bestreden vergunningsbeslissingen betreft, maar de verzoekende partij geen belang bij dit middelonderdeel heeft. Het feit dat zij een uitgebreid verzoeckschrift tot nietigverklaring tegen beide bestreden

vergunningsbeslissingen heeft ingediend met daarin maar liefst zeven middelen tegen de bestreden vergunningsbeslissingen (waarvan sommige middelen met meerdere onderdelen) en dat zij dit heeft ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen en niet bij de deputatie toont op zich immers op voldoende wijze aan dat zij niet in haar recht op inspraak of recht van verdediging geschonden is.

De verwerende partij stelt dat ook het vermeende feit dat op de gewijzigde aanplakking van de bestreden vergunningsbesluiten geen datum van aanplakking zou vermeld geweest zijn, niet belangrijk is. Van zodra zij de gewijzigde aanplakking had opgemerkt, had zij met verwerende partij immers contact kunnen opnemen om een attest van aanplakking op te vragen, een attest dat verzoekende partij overigens verplicht diende bij te voegen bij haar inleidend verzoekschrift. De belangen van verzoekende partij zijn dus niet geschaad door de vermeende wijziging van de aanplakking van de bestreden vergunningsbesluiten.

De verwerende partij wijst tot slot erop dat de vermeende procedurefout bij de aanplakking van de bestreden vergunningsbeslissingen niet de onwettigheid van deze beslissingen tot gevolg kan hebben. Deze heeft immers geen betrekking op de interne of externe wettigheid van de bestreden beslissing maar enkel op de bekendmaking hiervan. Dit kan hoogstens gevolgen hebben voor de ontvankelijkheid van het juridictioneel beroep van verzoekende partij, doch niet op de wettigheid van de bestreden beslissingen. Ook het tweede middelonderdeel van verzoekende partij is zodoende onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.

De tussenkomende partij geeft met betrekking tot het eerste middelonderdeel vooreerst volgend overzicht van de relevante data met betrekking tot de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning "Brugbergweg".

- 17 juli 2013	1. datum van verzending van de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning Brugbergweg, door DE LIJN
- 18 juli 2013	2. datum van ontvangst van de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning Brugbergweg, door de verwerende partij
- 28 augustus 2013	3. datum van het schrijven waarbij de verwerende partij de volledigheid en de ontvankelijkheid van de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning Brugbergweg heeft bevestigd
- 30 augustus 2013	4. datum waarop de verwerende partij de volledigheid en ontvankelijkheid van de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning Brugbergweg heeft geregistreerd
- 27 september 2013	5. aanvangsdatum van het openbaar onderzoek
- 26 oktober 2013	6. einddatum van het openbaar onderzoek
- 12 februari 2014	7. datum waarop de verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning Brugbergweg heeft verleend

De tussenkomende partij stelt vervolgens dat de vermelding in de bekendmaking van de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning "Brugbergweg", dat deze aanvraag op 30 augustus 2013 werd ingediend, een materiële vergissing is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk op welke wijze zij door deze materiële vergissing zou zijn benadeeld. Uit het door haar ingediende bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek blijkt volgens de tussenkomende partij dat zij immers zich van de ware toedracht van de aanvraag heeft kunnen vergewissen. Zij wijst er op dat tijdens het openbaar onderzoek, dat op 27 september 2013 is aangevangen, de vergunningsaanvraag ter inzage werd gelegd, zoals die op 30 augustus 2013 volledig werd

verklaard, zodat de betrokkenen over die vergunningsaanvraag hun eventuele bezwaren konden indienen, zoals ook de verzoekende partij dat heeft kunnen doen. Het is ook over de aldus volledig verklaarde vergunningsaanvraag, en de andere elementen in het administratief dossier, dat met de eerste bestreden beslissing een uitspraak werd gedaan. De tussenkomende partij besluit dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit middelonderdeel waarin zij gebreken in de openbaarmaking van de stedenbouwkundige aanvraag aanvoert.

De tussenkomende partij ontkent verder formeel dat het aanvraagdossier voor de stedenbouwkundige vergunning “Brugbergweg” na verzending op 17 juli 2013 gewijzigd zou zijn, maar dat het argument dat zij en de verwerende partij - na indiening, onderhandelingen over de aanvraag zouden hebben gevoerd - een bewering is die op geen enkele wijze wordt gestaafd.

De tussenkomende partij besluit ter zake dat de beperkte materiële vergissing op het formulier van bekendmaking van de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning “Brugbergweg”, die op de inspraakmogelijkheden geen enkele weerslag heeft gehad, op zich dus niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel wijst de tussenkomende partij op bijgevoegde foto's van de bekendmakingen van de afgifte van beide stedenbouwkundige vergunningen, zoals die op de projectsite werden aangeplakt (stukken A.4 en B.4), een brief van 3 maart 2014 gevoegd, waarbij zij de stadssecretaris van de stad Leuven van de startdatum van de aanplakking op de hoogte bracht (stukken A.5 en B.5), attesten van aanplakking, afgeleverd door de gemachtigde van gemeentesecretaris (A.6 en B.6).

Volgens tussenkomende partij blijkt uit deze stukken dat de Raad in de bekendmaking van beide vergunningen als bevoegde beroepsinstantie werd aangeduid, waarbij de startdatum van de aanplakking (28 februari 2014) in een rode kleur op deze bekendmakingen werd vermeld. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, zijn deze bekendmakingen volgens de tussenkomende partij niet vervangen.

De tussenkomende partij stelt verder dat op de foto's die de verzoekende partij bijbrengt (stuk 15 verzoekende partij) de startdatum niet langer zichtbaar is, waardoor zij vermoedt dat deze datum ingevolge de weersomstandigheden werd weggewassen. Zij meent dat dit volledig buiten haar wil om gebeurde, zodat de insinuaties van de verzoekende partij als zou zij door de tussenkomende bewust misleid zijn geweest, volstrekt onjuist is.

De tussenkomende partij merkt vervolgens op dat één en ander de verzoekende partij niet belet heeft om haar rechten uit te oefenen, maar zij tijdig een uitgebreid verzoekschrift tot vernietiging bij de Raad heeft ingediend, waarin niet minder dan 7 middelen met verschillende middelonderdelen worden ontwikkeld. In tegenstelling tot wat in haar verzoekschrift wordt beweerd, had zij volgens de tussenkomende partij voldoende tijd om een raadsman in te schakelen.

De tussenkomende partij besluit dat de verzoekende partij met kennis van zaken voor haar rechten is kunnen opkomen, waardoor het tweede middelonderdeel -nog afgezien van het feit dat dit feitelijke grondslag mist – voor de verzoekende partij zonder belang is.

4.

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

De eerste onregelmatigheid in de vergunningsprocedure volgens de verzoekende partij, zoals ook begrepen door de verwerende en tussenkomende partij, heeft betrekking op de organisatie van het openbaar onderzoek. Deze argumentatie steunt in essentie op het “vermoeden” dat aan de eerste vergunningsaanvraag wijzigingen werden aangebracht, waardoor niet de juiste aanvraag, met name deze die heeft geleid tot de eerste bestreden beslissing, ter inzage lag.

Tegenover dit vermoeden van de verzoekende partij staan (1) de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat op enige wijze toe te lichten welke aanpassingen dan wel zouden zijn doorgevoerd, terwijl uit de gegevens van het dossier blijkt dat zij een bezwaarschrift ter zake heeft kunnen indienen (2) de verklaring van de tussenkomenende partij dat de bij de verzoekende partij gewekte onduidelijkheid het gevolg is van een materiële vergissing bij de vermelding van data (3) de vaststelling dat het openbaar onderzoek werd gehouden van 27 september tot en met 26 oktober 2013 en dus na de slechts vermoede aanpassing van de eerste vergunningsaanvraag.

Op grond van het voorgaande ziet de Raad, nog los van de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij deze argumentatie, niet in waarom de eerste bestreden beslissing geen betrekking zou hebben op de overstemmende “aanvraag die ter inzage lag” bij het openbaar onderzoek.

2.

De tweede onregelmatigheid in de vergunningsprocedure volgens de verzoekende partij heeft, zoals ook begrepen door de verwerende en tussenkomenende partij, betrekking op de bekendmaking door aanplakking van de bestreden vergunningsbeslissingen aan derden, waaronder de verzoekende partij. Deze argumentatie steunt in essentie op het uitgangspunt dat bij de aanplakking op 28 februari 2014 (de verzoekende partij vermeldt bij vergissing “28-02-2013”) ten onrechte “de Deputatie Provincie Vlaams Brabant” als beroepsinstantie zou zijn vermeld.

Er moet worden vastgesteld dat deze argumentatie, op grond van de gegevens waarover de Raad vermag te beschikken, steunt op een verkeerd uitgangspunt en veronderstelling.

Uit de gegevens van het dossier blijkt immers dat zowel de verzoekende partij (stuk 8.15) als de tussenkomenende partij (stukken A.4 en B.4) foto's van de aanplakkingen voegen bij hun uiteenzetting, waarbij - nog los van de vraag of de tussenkomenende partij is overgegaan tot aanplakking van nieuwe bekendmakingen - enkel het fotomateriaal van de tussenkomenende partij is gedagtekend, met name op “28/02/2014”, en duidelijk de “Raad voor Vergunningsbetwistingen” als enige beroepsmogelijkheid vermeldt.

Het gegeven dat bij de beoordeling onder punt V.A wat betreft de ontvankelijkheid van de tijdigheid van de vordering werd beschikt dat de ingestelde vordering tijdig is terwijl vastgesteld werd dat niet blijkt of de aanplakking daadwerkelijk werd gecontroleerd, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk.

3.

Het vijfde middel wordt verworpen.

F. Zesde middel

Standpunten van de partijen

1.

De verzoekende partij voert in dit middel een “Inbreuk op het Ruimtelijk Structuurplan Leuven” (hierna: RSL) aan.

De verzoekende partij verwijst naar het richtinggevend gedeelte van het RSL waarin gesteld wordt “De Eenmeilaan/Kesseldallaan mag in geen geval gebruikt worden als ontsluitingsweg van het spoorwegplateau” en stelt dat dit in de vergunning inzake de stelplaats ook wordt vermeld op

pagina 9. Volgens de verzoekende partij wordt in deze vergunning gesteld dat de stelplaats geen deel zou uitmaken van spoorwegplateau en dus niet onder voormeld verbod zou vallen. Zij meent dat dit een foutieve interpretatie is van het RSL waar in hoofdstuk 10 een definitie wordt gegeven van het spoorwegplateau: *“Het spoorwegplateau ligt geklemd tussen de Kesseldallaan/ Eenmeilaan en de sporenbundel.”*

De verzoekende partij verwijst eveneens naar de toelichtingsnota bij het GRUP Leuven Noord waar het spoorwegplateau op pagina 9 als volgt wordt omschreven: *“Het spoorwegplateau is een hoger gelegen gebied dat volledig kunstmatig verhoogd is, en van zijn omgeving afgescheiden door taluds. Aan de westelijke zijde grenzen de taluds grotendeels aan de Vaartzone. Aan de oostelijke zijde vormen de taluds (grenzend aan de Eén-meilaan) een overgang naar de woongebieden van Kessel-Lo en Kesseldal. Het westelijk deel van het spoorwegplateau is ingenomen door een bundeling van de spoorlijnen Leuven-Hasselt, Leuven-Mechelen en Leuven-Brussel en spoorwegbundels voor tijdelijke stationering van treinstellen. Het oostelijke deel, grenzend aan de Eenmeilaan, ligt overwegend braak en wordt gebruikt voor marginale functies zoals opslag van spoorwegmateriaal en inerte materialen. Op de zuidelijke kop van het plateau zijn nog enkele overslagperrons, het LCI (Logistiek Centrum Infrastructuur) van NMBS en een museumbewaarplaats van treintoestellen gevestigd”.*

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar pagina 1 van deze toelichtingsnota waar het volgende vermeld staat: **“SPOORWEGPLATEAU:** *In de 'Ontwikkelingsvisie Leuven-Noord' wordt voorgesteld het noordelijk deel van het spoorwegplateau voor te behouden voor bedrijven die goederen zullen vervoeren langs het spoor. De directe aansluiting van het spoorwegplateau op het vernieuwde Vuntcomplex moet deze geplande ontwikkeling van spoorweggebonden bedrijvigheid mee ondersteunen. Vanuit het gemeentelijk structuurplanningsproces wordt gesteld dat het gebied uitermate geschikt is voor de inplanting van een transportgericht bedrijventerrein (niet noodzakelijk spoorweggebonden). Tevens wordt het gebied voorgesteld als een geschikte inplantingsplaats voor een grootschalige recreatiefunctie. Aangezien het zuidelijk deel van het spoorwegplateau nauw aansluit bij het station van Leuven, wordt voorgesteld om in deze zone een pendelparking van de NMBS in te richten die via de nieuwe ontsluitingsweg rechtstreeks aansluit op het op/afrittencomplex 20 aan E314. Tevens wordt in de zone een nieuwe busstelplaats voor de Lijn voorzien met een nieuwe rechtstreeks aansluiting op de Vuurkruisenlaan.”*

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar het inloopmoment dat de tussenkomende partij en de stad Leuven op 25 november 2013 hebben georganiseerd en waar in het verslag van deze bijeenkomst staat vermeld: *“is de aanleg van een nieuwe busstelplaats met bijhorende onderhoudsfaciliteiten voorzien op het spoorwegplateau”*

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de bepalingen uit ruimtelijke structuurplannen niet behoren tot het toetsingskader van de wettigheid van stedenbouwkundige aanvragen of vergunningsbeslissingen, zeker niet de richtinggevende gedeelten ervan. De richtinggevende gedeelten van een ruimtelijk structuurplan hebben immers geen verordenende kracht. Dit beginsel werd decretaal verankerd in artikel 2.1.2., §7 VCRO volgens hetwelk de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen, noch voor het stedenbouwkundig uittreksel en attest. De verwerende partij besluit dat het middel van de verzoekende partij onontvankelijk is.

3.

De tussenkomende partij sluit zich aan bij het standpunt van de verwerende partij. Ook zij verwijst naar vaststaande rechtspraak. De tussenkomende partij stelt verder dat, zelfs indien de

stedenbouwkundige vergunning Busstelplaats het ruimtelijk structuurplan van de stad Leuven zou miskennen, dit niet tot de onwettigheid van deze vergunning kan leiden.

4.

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

Met de verwerende en tussenkomende partij moet worden vastgesteld dat uit artikel 2.1.2, §7 VCRO volgt dat een ruimtelijk structuurplan, zoals het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de stad Leuven, geen beoordelingsgrond kan vormen voor vergunningsaanvragen. De verwerende partij diende dit structuurplan dan ook niet bij haar beoordeling te betrekken. Het middel faalt in die mate naar recht.

In zoverre de verzoekende partij in haar betoog ook de toelichtingsnota van het GRUP Leuven-Noord bij haar uiteenzetting betreft, kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar de beoordeling onder het derde middel waarbij werd aangegeven dat deze krachtens artikel 2.2.2, §1 VCRO geen verordenende kracht heeft. Ook op dit punt faalt het middel naar recht.

Ook de verwijzing naar de tekst van het “inloopmoment” van 25 november 2013, kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen leiden, alleen al omwille van het feit dat de verzoekende partij het statuut hiervan niet aangeeft.

2.

Het zesde middel wordt verworpen.

G. Zevende middel

Standpunten van de partijen

1.

De verzoekende partij roept in dit middel een “Inbreuk op de beoordeling van “goede ruimtelijke ordening” in.

De verzoekende partij zet in een eerste onderdeel uiteen dat beide vergunningen onder belangrijke voorwaarden werden verleend zonder dat er enige duidelijkheid of garantie is op de wijze waarop de tussenkomende partij deze voorwaarden gaat invullen. Met betrekking tot de vergunning inzake de Brugbergweg verwijst de verzoekende partij naar de voorwaarde dat bijkomend overleg moet georganiseerd worden tussen de bouwheer en de stad Leuven om te komen tot een verbeterde en meer veilige aanleg van het fietspad aan de Eenmeilaan en tot het nemen van alle noodzakelijke maatregelen om de verkeersveiligheid van de voetgangers en fietsers op de Eenmeilaan te maximaliseren. Met betrekking tot de vergunning inzake de busstelplaats verwijst zij naar de voorwaarde dat de driehoek die gesitueerd is binnen het GRUP Leuven Noord uit de vergunning wordt gesloten en de voorwaarde inzake de afwerking van het gevelmateriaal met kleurgebruik dat in de omgeving voorkomt. De verzoekende partij is van oordeel dat voor de verwezenlijking van deze voorwaarden een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning moet ingediend worden.

In een tweede onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Zij stelt dat “*Het inplanen van een stelplaats voor 128+ 24 autobussen en personeels- en bezoekersparking van 281 plaatsen en een toegangsweg op enkele meters van de achtergevel van woningen, met daarbovenop een opslagplaats voor 160.000 liter motorbrandstof en andere gevaarlijk stoffen vlakbij een druk woongebied en een uitrit naar een drukke straat recht tegenover enkele woningen*”, moeilijk als een goede ruimtelijke ordening kan worden bestempeld.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij in het eerste middelonderdeel er aan voorbij gaat dat de garantie op de naleving van een stedenbouwkundige vergunningsvoorwaarde geen element van vergunningverlening is maar wel van handhaving en verwijst daarvoor naar artikel 6.1.1 VCRO. Zij beklemtoont dat de vraag naar de naleving van in een vergunning opgelegde voorwaarde geen invloed heeft op de wettigheid van de verleende vergunning. In dit opzicht meent de verwerende partij dat het eerste middelonderdeel onontvankelijk is.

De verwerende partij stelt bovendien dat de in de vergunningen opgelegde voorwaarden wettig zijn. Zij meent vooreerst dat de voorwaarden wel degelijk kennelijk bijkomstige zaken zijn en dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, het voorwerp van de aanvraag van de tussenkomende partij niet op kennelijke wijze is aangepast of gewijzigd: zowel de heraanleg van de bestaande weg en fietspad als de bouw van de stelplaats blijven in essentie onaangeroerd, wat de inplanting en de afmeting van de constructies betreft. Het is volgens de verwerende partij niet zo dat de ligging en/of het uitzicht van de bestaande weg en fietspad of van de stelplaats radicaal gewijzigd worden door de opgelegde voorwaarden.

De verwerende partij stelt enkel een aantal randvoorwaarden opgelegd te hebben met het oog op de concrete uitvoering van de vergunning, zoals deze in de aanvraag opgevat was, met name (1) door middel van het voeren van bijkomend overleg in verband met de verkeerssituatie vóór de realisatie van de stel- ontsluitingsplaats, (2) door het gebruik van kleinschalig gevelmateriaal en aangepaste kleuren op te leggen en (3) door een beperkt deel van het project uit de vergunning uit te sluiten. Deze voorwaarden betreffen volgens haar kennelijk bijkomstige zaken want vereisen geen aanpassing van de ingediende bouwplannen, terwijl de ontsluitingsweg en stelplaats, zoals deze opgetekend werden op ingediende bouwplannen, ongewijzigd kunnen blijven.

De verwerende partij stelt verder dat het feit dat een klein deel van het project uit de vergunning wordt uitgesloten evenmin relevant is, omdat artikel 4.3.1, §1, 2^e lid VCRO bepaalt dat een voorwaarde kan opgelegd worden om het aangevraagde in overeenstemming te brengen met het recht. De verwerende partij meent hier dat een deel van het project in strijd was met het GRUP Leuven Noord, reden waarom net dit deel van de vergunning werd uitgesloten, waarmee zij haar haar wettelijke bevoegdheid niet te buiten is gegaan.

De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middelonderdeel dat de verzoekende partij dit middel niet verder uitwerkt, aangezien zij niet argumenteert op grond waarvan het voorwerp van de bestreden vergunningsbeslissingen niet in overeenstemming zou zijn met de goede ruimtelijke ordening en/of op grond waarvan de beoordeling van dit aspect door verwerende partij zou moeten verworpen worden. Volgens de verwerende partij hanteert de verzoekende partij terzake een loutere stijlclausule. Zij meent dan ook dat het tweede middelonderdeel onontvankelijk is.

De verwerende partij stelt bovendien dat het voorwerp van beide bestreden vergunningsbeslissingen geenszins onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en geeft daarover nadere toelichting onder verwijzing naar de bestreden beslissingen. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij niet aantoont noch aannemelijk maakt waarom deze beoordeling door verwerende partij kennelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.

3.1

De tussenkomende partij stelt met betrekking tot het eerste middelonderdeel in het algemeen, verwijzend naar artikel 4.2.19, §1 VCRO en artikel 4.3.1, §1 VCRO dat het tot de mogelijkheid behoort om gebruik te maken van artikel 4.3.1, §1, tweede lid VCRO – met name van de regeling

om, door het opleggen van voorwaarden, van een niet-vergunbare aanvraag een vergunbare aanvraag te maken – tot de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid.

De tussenkomende partij stelt voor de “toepassing in onderhavig geval” hiervan dat de verwerende partij de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid niet te buiten gegaan. De voorwaarden die bij de bestreden vergunningen werden opgelegd, voldoen immers aan de eisen die in de artikelen 4.2.19, §1 en 4.3.1, §1, tweede lid VCRO worden gesteld.

De tussenkomende partij meent dat de bewering van de verzoekende partij als zouden de bekritiseerde voorwaarden dermate belangrijk zijn dat ze tot een nieuwe vergunningsaanvraag nopen, manifest onjuist is. De wijzigingen aan de voorgelegde plannen op grond van deze voorwaarden zijn immers beperkt en geven in geen geval aanleiding tot een nieuw openbaar onderzoek. De bekritiseerde voorwaarden hebben bijgevolg wel degelijk op “kennelijk bijkomstige zaken” betrekking.

De tussenkomende partij stelt dat het overleg dat met de stad Leuven gevoerd moet worden over de verkeersveiligheid van het fietspad aan de Eénmeilaan niet als een essentiële wijziging van de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning “Busstelplaats” worden beschouwd. Zij geeft als redenen dat het niet zeker is - en ook niet valt te verwachten - dat dit overleg in een aanpassing van de plannen zal resulteren, dat de tussenkomende partij van oordeel is dat de beoogde maximalisatie van de verkeersveiligheid geen verregaande ingrepen vereist nu bepaalde maatregelen kunnen worden opgelegd zonder aan de essentie van de vergunning te raken (bv. door verkeersborden en een rode asfaltlaag met signalisatie en markering aan te brengen), en dat wijzigingen die met het oog op een verbetering van de veiligheid worden doorgevoerd, niet als essentieel kunnen worden beschouwd.

De tussenkomende partij stelt voorts dat het driehoekig gebied dat van de vergunning “Busstelplaats” wordt uitgesloten, beperkt is in oppervlakte: circa 400 m² op een totaal van 51.300 m², of minder dan 1% van de oppervlakte. Een voorwaarde, die erop neerkomt dat de omvang van het voorwerp van de vergunningsaanvraag wordt beperkt, is niet essentieel en dus bijkomstig is.

Volgens de tussenkomende partij laat de verplichting om de gevels van het dienstgebouw in kleinschalig gevelmateriaal met kleurgebruik dat in de omgeving voorkomt, uit te werken, de afmetingen, de structuur, de indeling en de functie van dit gebouw ongewijzigd. Deze voorwaarde houdt dan ook geen essentiële wijziging in.

De tussenkomende partij stelt dat de door de verzoekende partij bekritiseerde voorwaarden voldoende precies zijn en geenszins tot doel hebben om leemten in de vergunningsaanvragen op te vangen. Aanpassingen van de plannen die eventueel nog nodig zouden blijken, zullen beperkt en bijkomstig zijn en in een redelijke verhouding staan tot de vergunde handelingen. Deze voorwaarden zullen in elk geval door haar verwezenlijkt kunnen worden zonder dat daarvoor een nieuwe vergunningsaanvraag noodzakelijk is. De tussenkomende partij stelt tot slot dat de verzoekende partij het tegendeel alleszins niet aannemelijk maakt.

3.2

De tussenkomende partij stelt “in hoofdorde” dat het tweede middelonderdeel onontvankelijk is omdat op geen enkele wijze door de verzoekende partij wordt verduidelijkt waarom de bestreden beslissingen onverenigbaar zouden zijn met de goede ruimtelijke ordening. De loutere beschrijving van enkele onderdelen van het vergunde project, zonder concreet aan te geven hoe deze onderdelen de goede ruimtelijke ordening in het gedrang zouden brengen, voldoet volgens de

In ondergeschikte orde meent de tussenkomende partij dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen de verwerende partij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen. Zij verwijst hiervoor naar de betreffende zinsneden en onderdelen van de bestreden

beslissingen. Zij merkt ook op dat de Raad betreffende de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening maar een marginaal toetsingsrecht heeft en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden, noch haar beslissing gesteund heeft op foutieve feitelijke gegevens

4.

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in het eerste middelonderdeel in essentie aan dat de opgelegde voorwaarden dienen om leemten in de onvolledige en vage aanvragen op te vangen en geen kennelijk bijkomstige zaken betreffen, omdat er geen *“duidelijkheid is of garantie wordt geboden over hoe de (de tussenkomende partij) deze voorwaarden gaat invullen”* en *“een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning noodzakelijk (is)”*.

De tussenkomende partij heeft deze grieven van de verzoekende partij begrepen als het aanvoeren van een schending van de artikelen 4.3.1, §1, tweede lid en 4.2.19, §1 VCRO. De verwerende partij verwijst in haar antwoordnota ook naar artikel 4.3.1, §1, tweede lid VCRO, waarbij zij verduidelijkt dat de voorwaarden “met het oog op de concrete uitvoering van de vergunning(en)” zijn opgelegd.

Uit artikel 4.3.1, §1 VCRO, zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, en artikel 4.2.19, §1 VCRO volgt dat de aanvragen die door de vergunningverlenende overheid onverenigbaar worden geacht met het recht en/of de goede ruimtelijke ordening, toch kunnen worden verleend wanneer de overeenstemming met het recht en de goede ruimtelijke ordening kan worden gewaarborgd door het opleggen van voorwaarden, met inbegrip van een beperkte aanpassing van de ter beoordeling voorliggende plannen. Hiertoe is wel vereist dat die voorwaarden voldoen aan artikel 4.2.19, §1 VCRO en dat de aanpassing van de ter beoordeling voorliggende plannen enkel betrekking heeft op kennelijk bijkomstige zaken.

Het is de bedoeling van de decreetgever dat de mogelijkheid om de plannen beperkt aan te passen niet ten koste gaat van het recht van derde-belanghebbende om hun bezwaren en opmerkingen over de aanvraag op nuttige wijze te doen gelden. Daaruit volgt dat een beperkte planwijziging waarvan duidelijk is dat ze geen afbreuk doet aan de belangen van derden en die geen nieuw openbaar onderzoek vergt, in beginsel toelaatbaar is (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, 2011/1, 128).

Indien de vergunning slechts kan worden verleend mits het doorvoeren van essentiële wijzigingen aan de plannen, zullen de vergunningen moeten worden geweigerd, desgevallend met opgave van de punten die bij een nieuwe aanvragen moeten worden aangepast (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, 2011/1, 116, nr. 375).

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het bekritisieren van respectievelijk één voorwaarde in de eerste bestreden beslissing en twee voorwaarden in de tweede bestreden beslissing.

Uit de overwegingen in de bestreden beslissingen en de gegevens van het dossier blijkt dat de voorwaarde in de eerste bestreden beslissing wordt opgelegd om *“de veiligheid te verhogen”*, dat het uitgesloten deel van het projectgebied betrekking heeft op slechts 400m², terwijl de gehele site een oppervlakte heeft van 51.300m², en dat de aanpassing van het materiaalgebruik bij het logo wordt gevraagd in functie van *“de Eénmeilaan met aansluitende woningen”*, waartoe deze van verzoekende partij behoort.

Het enkele argument van de verzoekende partij dat deze voorwaarden enige “belangrijkheid” en “onduidelijkheid” vertonen, volstaat niet om de Raad, in het licht van de concrete gegevens van het dossier, ervan te overtuigen dat deze (plan)aanpassingen een nieuw openbaar onderzoek vereisen dan wel een essentiële wijziging van het gehele project van de tussenkomende partij met zich zal meebrengen. Er valt immers niet in te zien dat de opgelegde voorwaarden, in zoverre deze wijzigingen aan de plannen met zich meebrengen, afbreuk zouden doen aan belangen van derden en de verzoekende partij voert dat overigens ook niet aan. De verzoekende partij geeft ook geen verdere toelichting bij de aangevoerde ‘belangrijkheid’ van de voorwaarden.

2.

De verzoekende partij komt met haar betoog in het tweede middelonderdeel, waarin in essentie wordt gesteld dat de beoordeling in de twee bestreden vergunningsbeslissingen “moeilijk” als een goede ruimtelijke ordening kan worden bestempeld, niet verder dan het vooropstellen van een tegengestelde algemene visie. Dit volstaat niet voor het succesvol aanvoeren dat de beoordeling in de bestreden beslissingen omtrent de verenigbaarheid van het gevraagd project met de goede ruimtelijke ordening de grenzen van de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij overschrijdt. De verzoekende partij toont met haar betoog in het tweede onderdeel dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen zouden steunen op foutieve gegevens, dan wel kennelijk onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.

Het zevende middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de VLAAMSE VERVOERSMAATSCHAPPIJ DE LIJN is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 14 maart 2017 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Bart VOETS

Hilde LIEVENS